

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 1

Ročník LXII

Leden / únor

Number 1

Volume LXII

January / February

2014

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

ÚNOR Josef Lada (výřez)

OBSAH

Slovo starosty a pokladníka	6
Zprávy z konsulátu ČR	7
Žalov	9
Výročí narozenin Austrálie	9
Letem světem	10
Humor	14
Hádkový koutek	15
Kino Ponrepo	16
State of the Union 2013 – GUNS	17
Getting old: How bodies tell us	18
Australské prázdniny 1996	21
Česká příjmení	24
Po přímé volbě presidenta	27
Kolem památného roku 1814	29
Perly a perličky	30
Bronte Café	32
Blackout Britain	36
Cultural Left Rules Education	39
Karel Gott se bál světovlády	39
Několik črtů z mládí doma	41
Z tajů krás české řeči	44
China Renting 5% of Ukraine	45
A Room Full of Eco-Idiots	46
Greenpeace: Depressed Santa	48
Multiculturalism Fails in France	50

VĚSTNÍK

Dvouměsíčník Sokola Sydney.

Obsah publikovaných článků nemusí být totožný s názory redakce. Výhradně si právo články upravit.

Redakční rada:

B Šindler, P Čermák,
M Daňkova

Telefon redakce:

02 9981 4765

Email:

petevasyd@hotmail.com

Věstník se též nachází na internetové stránce

www.sokolsydney.com

Příští uzávěrka Věstníku:

5. 3. 2014

(Vždy první středa

v každém lichém měsíci)

Z PERA STAROSTY

Milé sestry, milí bratři a milí krajané,

ještě jednou bych rád popřál všem členům naší jednoty a všem příznivcům Sokola všechno nejlepší do tohoto nového roku 2014. Je mi také obzvláštním potěšením oznámit, že od počátku února se v našem sokolském Národním domě zahájí vyučování dětí jazyku českému i slovenskému. Vyučovat budou v sobotu dopoledne odborní učitelé. Pokud budou mít rodiče zájem, mohou svoje děti do vyučování přihlásit telefonicky, písemně nebo osobně. Doufám, že se dobrá věc podaří, a že bude o sobotní vyučování zájem.

Nazdar *Jan Jelínek*, starosta

NAŠE AKCE

Volejbal strana 13, **česká škola** strana 48, **Pravidelné akce** na zadní straně obálky, všechny akce také na SBS rádio (strana 7 a 8) a na www.sokolsydney.com.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Ti, kteří si Věstník nepředplatí, si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník od 1. 11. 2013 do 31. 12. 2013 celkem \$400; fond na údržbu Národního domu \$235. Mnoho díky všem dárčům.

Vydání od 1. 11. 2013 do 31. 12. 2013 celkem \$8,402.27; z toho mimořádné \$516 za údržbu elektrické instalace, \$852.54 za nový bar, \$28 za DVD přehrávač, \$278.04 za instalátérské práce a \$1,066 za výměnu dveří, \$50 za opravu zesilovače a \$60 za opravu požárního čidla.

Členské příspěvky – Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2013 MAJÍ BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2014 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014. je \$25 v Austrálii a \$40 v zámoří.

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 11. 2013 do 31. 12. 2013:

Müllerová J	25	Kratochvílová M	50
Vosoba B	25	Hlaváčová H	100

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Poznáte, kde se odehrála tahle svatba? Ano, bylo to ve stejné místnosti, kde jsme o čtyři dny dříve oslavovali příchod Nového roku 2014! V pozadí lze ještě vidět výzdobu našeho starosty Jana Jelínka, která se oběma, nevěstě i ženichovi natolik líbila, že si ji ponechali. Na webových stránkách Sokola Sydney naleznete fotky jídelny před počátkem hostiny. Doufáme, že se zde v budoucnosti oslaví i další svatby Sokolů i Nesokolů.

Konzulát České republiky v Sydney

Přání krajanům 20. 12. 2013

Milí krajané, rok 2013 se blíží ke svému závěru a tak se sluší za ním trochu ohlédnout.

Na konzulátu v Sydney jsme měli rušný volební rok, v lednu dvoukolové prezidentské a v říjnu předčasné parlamentní volby. Pokaždé přišlo přes sto oprávněných voličů a konzulát byl jedním z nejfrekventovanějších zvláštních volebních okrsků mimo Evropu.

V březnu byl slavnostně otevřen honorární konzulát ČR v Queenstownu, na Jižním ostrově Nového Zélandu. Letos se také podařilo završit legislativní proces umožňující držitelům českých řidičských průkazů starším 25 let získání australského RP bez nutnosti skládat zkoušky. V oblasti konzulární patří Konzulát v Sydney mezi nejvytíženější zastupitelské úřady ČR vůbec (ověřování, cestovní doklady, státoobčanská agenda).

Konzulát i nadále podporuje krajské spolky a iniciativy, v současnosti s větším důrazem na rozvoj českých škol. Zakoupili jsme a darovali z prostředků projektu na podporu bohemistiky deseti českým školám v Austrálii i na Novém Zélandu učebnice a knihy pro děti. Jsme rádi, že bylo schváleno vyslání paní učitelky z ČR do krajských škol v Melbourne a v Perthu na příští rok. Do Sydney na naše pozvání zavítal známý český umělec Jan Vodňanský, který vystoupil pro děti v České a slovenské škole a následně pro dospělé v Country Clubu.

Obchodně ekonomický úsek také nezhálel. Podařilo se přivést zástupce českých firem na významné veletrhy jako AIMEX v oblasti těžby či AUSRAIL pro železniční dopravu. Nová Česko-novozélandská obchodní asociace v Aucklandu úspěšně rozvíjí svou činnost. Českým firmám se daří prosazovat na zdejších trzích. Vývoz z ČR do Austrálie a na Nový Zéland za 10 měsíců roku 2013 dosáhl 12 mld. Kč (nárůst v Austrálii o 35% a na NZ o 10% oproti roku 2012).

Konzulát se podílel na propojování kulturních akcí s ekonomickou diplomacií. Proběhl úspěšný 1. ročník Českého a slovenského filmového festivalu v Melbourne a další ročník oblíbeného Vodafestu. V Sydney uspořádal obchodní a turistickou prezentaci ČR v rámci oslavy státního svátku. Výtěžek tomboly byl celý věnován budovanému muzeu Škody a Tatry v Modrých horách. CzechTourism pozval desítku australských operátorů do ČR a připravil dvě prezentační akce přímo v Sydney s cílem podpořit zájem australských cestovních kancelářů o destinaci v srdci Evropy.

Těšíme se na setkání s Vámi v Adelaide, Brisbane, Melbourne, Perthu, Aucklandu či Wellingtonu. Všem honorárním konzulům, klubům a jejich obětavým členům, stejně tak českým školám a paním učitelkám a ředitelkám děkujeme za spolupráci a činnost, kterou pro naše krajanů dělájí a které si velmi vážíme.

Přejeme Vám všem klidné vánoční svátky a hodně zdraví, štěstí a úspěchů v novém roce.

Tým konzulátu ČR v Sydney

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

JUDr. Karel KÚHNL
Zvláštní zmocněnec pro krajské záležitosti

V Praze dne 17. ledna 2014

Č. j. 91630/2014-SMN

Vážení přátelé,

dovoluji, abych Vás v tomto roce pozdravil a popřál vše nejlepší.

Věřím, že jste v pravidelném kontaktu se zastupitelským úřadem ve Vaší zemi a sledujete projekty, které jsou Vaší pozornosti určeny.

Rád bych Vás nyní seznámil se skutečností, že i v letošním roce pokračuje úspěšná soutěž pro talentované české děti v zahraničí **Český Honza**, organizovaná na základě spolupráce Czech School of California a Spolkem Čeština na Islandu. Druhý ročník soutěže byl v těchto dnech spuštěn.

Mezinárodní ocenění Českého Honzy je udělováno jednou ročně talentovaným a tvořivým českým dětem trvale žijícím v zahraničí, a to ve věku 6 až 18 let. Soutěž je určena všem, kteří mají rádi tvořivé psaní, výtvarné projekty nebo vynikají v dalších oborech. Téma letošního ročníku je věnováno „Českému Honzovi na cestách“, konkrétně se jedná o nejhezčí strávené prázdniny v České republice, případně o vlastní představu o takových prázdninách. Ceny Českého Honzy jsou udělovány ve třech kategoriích:

- Písemný projev na dané téma
- Výtvarná soutěž na dané téma
- Osobnost Českého Honzy

Podrobný popis jednotlivých kategorií i přesné podmínky soutěže naleznete na webových stránkách www.ceskyhonza.com

Příspěvky musí být odevzdaný nejpozději do 30. dubna 2014 a slavnostní vyhlášení se uskuteční u příležitosti srpnové konference ČŠBH ve spolupráci s pracovištěm pro krajské záležitosti MZV ČR.

Věřím, že se do této soutěže zapojí co největší počet českých dětí z Vašeho okolí.

Se srdečným pozdravem

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)

Digital TV (SBS Radio 3)

Online at sbs.com.au/czech (live and catch up listening)

iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up) Podcasts

Žalov.

22. října 2013 jsme se naposled rozloučili se starším svnem naší dlouholeté příznivkyně paní Hlaváčové. Ieň zemřel ve věku 65 let. Zesnulý byl nejen uměleckým malířem, návrž vůbec vynikajícím a všestranným umělcem. Vystavoval i v našem Národním domě. Pohřebního obřadu se zúčastnilo pět zástupců naší jednotv. Nad rakví v kostele promluvalo anglickv několik řečníků. v čele s ieho mladším bratrem. Litovali isme, že nepadlo ani iediné slovíčko o českém původu zesnulého, ani o tom, že jeho pravé jméno bylo **Kamil Hlaváč**, nikoli Cam Joseph Lavac.

VÝROČÍ NAROZENIN AUSTRÁLIE

Bořek Šindler

Když jsem z paluby britské zámořské lodi Orontes jednoho brzkého červnového jitra v roce 1950 u vytržení pohlížel na nádheru v slunci tonoucího přístavu, zamiloval jsem se do něho jedním rázem, na ten první pohled. Zdálo se mi to tehdy jako neskutečná pohádka. Po šestinedělní plavbě z druhého konce světa jsem se cítil jako bych se ocital v ráji. Byla to opravdová láska na první pohled. Do sydneyského přístavu jsem se zamiloval – a miluji jej dodnes, po čtyřiašedesáti letech, dnes už jako skrodevadesátník. Je tedy pro mne i letošní lednové výročí narozenin Austrálie se Sydney a jejím nevšedně krásným přístavem pádným důvodem k upřímnému blahopřání.

Ono to vlastně není žádné její výročí narozenin, ani jejího původního osídlení, protože domorodci Austrálii obývají již nějakých těch čtyřicet tisíc let – jsou tu tedy déle než nám známí obyvatelé jiných zemědíů. Ale teprve v dubnu roku 1770 zde zakotvil britský kapitán Cook, prohlásil zdejší území za britskou državu, a o osmnáct let později, 26. ledna v roce 1788, pak už dorazila do sydneyského přístavu flotila kapitána Artura Phillipa s prvními bílými osazenci. Těmito prvními bílými osazenci byli, jak víme, vyvrhelové sem dopravení z britských trestnic. V Londýně se tou dobou ještě nikdo zvláště nezajímal o budoucnost nově osazeného území. Hledělo se na ně jako na vhodné smetiště. Počátky britského osídlování toho nejmladšího světadílu nebyly tudíž pro zde po věky žijící tmavé domorodce nijakým požehnáním. Počátky bílého osídlování Austrálie musely být pro nejstarší obyvatele nadmíru svízelné. Bílí osazenci byli otrými Brity vysazeni za parného léta na vyprahlé a nehostinné pevnině, a tmaví domorodci tehdy potkali z Britanie sem násilně dopravené representanty evropské civilizace toho nejhoršího druhu – ať už to byli samotní trestanci nebo jejich nijak útlocitní ozbrojení strážci. Dnešní australská verze tehdejších začátků sice zdůrazňuje, že třeba jen ukradení žemle hladovým chudákem v Londýně znamenalo v osmnáctém století jeho deportaci na druhý konec světa. Je v tom zajisté mnoho pravdy – ukradneš housku a šup s tebou pryč za moře, avšak mezi sem dopravenými trestanci jistě bylo i mnoho skutečných zločinců. Byli ovšem mezi nimi i irští povstalci jako političtí přestupníci, a ty Britové dovedli cynicky zařazovat mezi obyčejné vrahy, zloděje a podvodníky... Nu, začátky kolonie na Novém Jižním Walesu byly prapodivné...

Sydneyký přístav byl jistě už od pradávna obdařen nezvyklou boží krásou, a tak jsem jej vnímal před oněmi 64 lety, od příplutí lodi Orontes toho zimního rána z Pacifického oceánu, až k tehdy již zbudovanému gigantickému mostu. Hned za ním, v Pyrmontu, se ten pohádkový přelud změnil ve všednost samu. Sydney byla potom ještě po celá padesátá léta městem nijak a ničím jinak zvláště atraktivním. Život tu plynul docela postaru, lidé nijak nevynikali vstřícností vůči nově přichozím, v obchodech se dostalo skopové, skopové nebo ještě skopové, v hospodách se spíše pochlastávalo, než popijelo, jakés takés restaurace servírovaly praktický jen steaky na cibuli a obyvatelé Sydney – mnozí z nich přímí potomci někdejších trestanců – ve všem servilně následovali vzory matky Britanie, i přesto, že během války proti

Japoncům je singapurskou kapitulací v podstatě opustila. Nebýt pomoci Američanů bylo by možná bývalo došlo k porážce námořnictvem císaře Hirohita... Nu prostě, v Austrálii sice panoval klid a pořádek, ale padesátá léta byla ještě poznamenána důkladnou zaostalostí. Potom ale začínalo všechno jakoby kypět nějak nově nabytou energií. Začalo se všude stavět, začaly se objevovat nejen vysoké obytné domy, ale vyrůstaly mrakodrapy a tvářnost Sydney se dokonale změnila. S odvážným postavením operního domu na samém břehu přístavu se Sydney vyšinula mezi nejpozoruhodnější města světa. Vznikaly restaurace jako houby po dešti s rozmanitou variací pokrmů všech druhů, a neexistuje dnes zboží, jež by nebylo k dostání v místních obchodech. A co platí o sydneyjské krasavici mezi australskými velkoměsty, to platí, byť v poněkud menší míře, i o ostatních metropolích jednotlivých států tohoto kontinentu.

Z původního trestaneckého smetiště vyrostla během nějakých dvou set let moderní, svobodná a demokratická země, zaujímavější významné postavení v západopacifické oblasti zeměkoule. Zachovává si moudře odkaz britské monarchie, přijala i westminsterský způsob vládnutí, ale volnost rozhodování již dávno není omezována Londýnem, ani v tom nejmenším. Dnes udržuje Austrálie ty nepřátelštější vztahy se Spojenými Státy, zachovává si ale nicméně svou osobitost v míře daleko větší než její starší sestra, Kanada. Zatímco britské dominium Kanada jakoby se dosud nebylo schopno vymanit ze stínu sousední Ameriky, australské britské dominium je už Dominiem pouze zcela formálně a vytváří si nebojácně a s určitým gustem svůj vlastní okruh samostatné kulturní existence. Jí přátelsky nakloněný Nový Zéland jakoby se snažil Austrálii horlivě následovat. Ta tam je podřízenost Austrálie Londýnu, ten tam je někdejší pocit méněcennosti. Austrálie – ano, za pouhopouhých dvěstě let! – Austrálie dospěla, vypsela a Sydney je dnes cílem, vyhledávaným cílem, nesčetných davů turistů. Australští starousedlíci to připouštějí jen někdy a jen s ostychem, není ale pochyb o tom, že tak mohutný vzmach tohoto zemědělu má co činit s příchodem milionů přistěhovalců.

Zcela rád přiznávám, že bych si nebyl v tom padesátém roce vůbec pomyslel, že se tehdy přiospalá Sydney tak brzy promění v kvetoucí a životem silně tepající nádherné velkoměsto. A což moje rodná Praha? Nestal jsem se jí nevěrným synem? Nestal. Dnes si to uvědomuji naprosto jasně. Praha je mojí drahou rodnou matkou, Sydney spanilou nevěstou. Mezi nimi nenacházím rozporu... Nuže – ještě dodatečně k tomu výročí: mnoga ljeta, mnoga ljeta živijó, živijó, živijó!

LETEM SVĚTEM

Ať k tomu došlo tak či onak, na stole se mi znenadání objevilo zářijové vydání západoaustralského **Klokana** z minulého roku. Kde se tam vzalo, tu se tam prostě vzalo, a hraje lahodnými barvami, až oči přecházejí – podobiznou klokana, elegantní černou labutí, poněkud zidealizovaným australským bušem, jistým pestrým zobrazením něčeho, co je zasazeno v dubových listech, a co by mohlo být i svým vzezřením bábovkou neskutečné spanilosti, a konečně i snímkem načervenalé květiny, jejíž jméno se ani neodvažují uhádnout. A to všechno se vyjímá jen na prvé stránce! Jde o vydání zářijové, a není tudíž nijak napodiv, že se uvnitř listu dočítáme o patronu země české. Svatý Václav, ten Good King Wenceslas, by se podivil, do jak vzdáleného koutu globu se jednou rozšíří jeho sláva. Nu a jak znovu nepochválit a neobdivovat Klokánka, dětskou přílohu, dnes již roztomilou samozřejmost... Prosincové číslo z minulého roku nabádá čtenáře přijít povzbudit český tenisový tým během západoaustralského Hopman cupu, a přináší fotografie Petry Kvitové a Radka Štěpánka. Je už samozřejmostí, že je připojen i dětský Klokánek.

Tentokrátě opět na dámsky růžovo sladěný Jindřichův Hradec, žel, bez Bílé paní, se na nás usmívá už z titulní stránky canberské **Besedy** pro listopad/prosinec minulého roku. S pocitem zadostiučinění pak čtenář pročítá citovaná slova prezidenta Beneše z května 1947, kde se prezident odvolává na svoje dekrety týkající se odsunu Němců z Československa; o problematice odsunu se dočítáme i z uveřejněných řádků experta mezinárodního práva G. E. Glose, končících větou: „Německo nikdy nezaplátilo Československu jakoukoliv náhradu a je dlužníkem České republiky, nikoliv naopak.“ Je dobře znovu si připomínat všechno, co kdysi přispělo k vyhoštění našich někdejších spoluobčanů, a neztrácet z dohledu ani jejich

německou zpupnost... Listopadová Beseda také vzpomíná vyhlášení první republiky v roce 1918 pětici „mužů 28. října“ – a nebude naškodu i zde si tato jména připomenout. Byli to Alois Rašín, František Soukup, Jiří Stříbrný, Antonín Švehla a Vavro Šrobár. Co dodat? Škoda, že Slováci doma dnes vlastně nevědí, kdo vůbec Vavro Šrobár byl... Rašín provedl pak brzy jako ministr v mladém Československu vynikající a účinnou měnovou reformu; František Soukup působil jako prominentní sociální demokrat dlouhá léta v senátu; Jiří Stříbrný se během doby velmi příkře postavil v krajně pravicové straně Národní Sjednocení proti Masarykovi, a hlavně proti Benešovi; Antonín Švehla se ukázal být uvážlivým československým politikem jako vedoucí nejsilnější československé strany agrárníků, leč bohužel záhy zemřel; Vavro Šrobár se nikdy Československu nezpronevěřil, a zůstal mu věren i v dobách maďaronské éry Hlinkových gardistů a jejich ostudných námluv s Hitlerem a jeho nacisty.... Zelenounce naladěná lednová/únorová Beseda nám na titulní stránce ukazuje severočeský hrad Kost z palety Bohuslava Kalivody. Nacházíme v tomto čísle, kromě celé řady jiných zajímavostí, i mnoho zajímavých snímků z mikulášské nadílky v česko-slovenské Canbeře.

Říjnové vydání minulého roku listu **American Sokol** se mimo jiné zabývá otázkou, jak upoutat děti k sokolskému cvičení. Pro zajímavost si všimněme těchto slov: “It is important that parents and teachers do not impose training techniques and philosophies on children just because they may have worked for their own routines... Instructor attitude is of the most importance when working with kids. Start slowly and lean toward underestimating rather than overestimating the strength of young exercisers... The initial focus should be on developing good form and learning the basics of strength training.”- Prosincové číslo přináší zajímavé výroky o důležitosti ženské váhy pod titulkem “5 truths about women and weight”. V jednom z nich čteme: “Self-confidence is a lot more attractive than a 26-inch waist, but no one will tell you that because it’s easier to sell weight loss than self-confidence.” Hear, hear!

Říjnové číslo z minulého roku časopisu **Vídeňské Svobodné Listy** připomíná, že česká knihovna Libri prohibiti byla zařazena do seznamu UNESCO. Zajisté plnou zásluhou, podotkneme s vřelou účastí... Na titulní stránce také přináší podnětnou úvahu profesorky Stanislavy Kučerové k pětadevadesátému výročí Československé republiky. Paní profesorka konstatuje, a nelze s ní nesouhlasit, že „tradice 28. října nezapadá do formování naší společnosti po roce 1989...“. Svůj článek končí takto: „Nelze nereagovat na nepřetržitý proud informací, který se valí z médií, jen aby kompromitoval, zpochybnil a znevážil všechno, co v českých národních dějinách ctíme, čeho si vážíme, co milujeme. Co můžeme dělat? Bránit se!“... Dodal bych k oné úvaze, že hlavním vlastníkem českých tiskových médií jsou dnes pravděpodobně Němci. Co jiného tedy očekávat, než soustavné zlehčování českých tradic. Jakoby nestálo za to podporovat nebo alespoň diskrétně vítat ruské procitání z bolševických mrákot. Koneckonců, Rusové si od bolševiků vytrpěli dobrých sedm desítek let marxistických zločinů... Jakoby bylo mnohem důležitější dodávat úlevu Němcům jako odměnu za jejich nám prokázané služby během války... V prosincovém čísle je zajímavá úvaha o Čechovi, jenž uprchnul jako sedmiletý chlapeček s rodiči do Rakouska, a dnes je členem rakouského zemského sněmu. Je to Peko Baxant a pochází z Karlových Varů.

Lednový **KVART** sokolské jednoty v Melbournu přináší několik zdařilých snímků z dětské mikulášské nadílky, snímek z dětského hřiště na melbournské Šumavě a zprávu o dětském divadélku KUK. Dovídáme se také z uveřejněného dopisu nové jednatelky melbournské jednoty sestry Sharyn Stevens, proč kandidovala na jednatelství jednoty. Píše, mimo jiné: “... I have visited the Czech Republic and Slovakia several times in the past for work and liked what I experienced and the people I met...”. Budíž jí popřáno mnoho zdaru v této sokolské funkci!

Říjnový **nový Polygon** opět skýtá mnoho zajímavostí. Snad především přehled událostí relevantních v České republice a pro Českou republiku v srpnu a v září minulého roku svědomitě pořízený Danou Kratochvílovou. Upozorňuje také čtenáře na nový Menzelův film Donšajni, který měl premiéru v Montrealu minulého roku. V článku Vlastimila Podrackého „V komunistickém ráji“ stojí za úvahu tato jeho slova: „... Lidé si zvykli na podvody jako na samozřejmost, jako na součást života. Klientelismus a mafiánství má v té době základ. Režim tak lidí vychoval. Těžko se potom zbavujeme takových zlovyků. Mnozí lidé dnes ovšem nechápou, že tyto

nešvary byly vlastně podstatou tehdejšího systému. Bez protekce, úplatků a protislužeb se nedalo opravdu nic nadstandardního sehnat. Samozřejmě, že se o tom nemluvilo, a tak se dnešním lidem jeví, že to tak nebylo. Bylo to tak, ovšem v mnohem, v mnohem větší míře...“ . Podracký nám nesděluje nic, co jsme my exulanti dosud nevěděli, a jistě to nesděluje jako novinku ani lidem doma v republice. Je to jim myšleno jen jako připomínka těm, kdo jakoby nepřestávali vzdychat po šťastné minulosti za bolševické éry, kdy kilo salámu bývalo za babku... Václav Chyský se zabývá překérní otázkou: Jsme schopni si vládnout? Ačkoli onu otázku nijak jasně nezodpovídá, nemůže čtenář nenabýt dojmu, že odpověď je nutně záporná... Z mnoha zajímavostí uvedených Milanem Hulíkem bych rád upozornil na jeho článek o Albánii pod titulkem „Mluví Tirana, mluví Tirana“. Jak se v něm dočítáme, Albánie Hulíkovi zřejmě učarovala. Článek věru stojí za přečtení, a za kritickou úvahu. Před několika měsíci jsme s Milanem Hulíkem vydatně v Dejvicích v restauraci „Na Kulaťáku“ povečeřeli, a Milan se rozplýval ve vzpomínkách na svoji nedávnou návštěvu v albánském koutku Evropy. Poslouchal jsem pozorně, a obdivoval jeho nadšenou chválu... Pozoruhodnostmi nás zasypává v několika člancích i Luděk Frýbort, ale vyzdvihl bych především jeho úvahu o dosavadní činnosti nynějšího papeže Františka I. nazvanou „Papež František I. Světec nebo pozér?“ Frýbort poukazuje na čin nového papeže, kdy byl medii lidu ukazován jako kormidelník bárky s africkými uprchlíky cestou Středozezemním mořem do Itálie. Zdůrazňuje, že takoví „uprchlíci“, kteří jsou s to platit za ilegální přepravu z Afriky tisíce eur, nejsou pravděpodobně nemajetnými utečenci, a že si tudíž nezasluhují přednostního zacházení při vstupu do zaslíbené Evropy, a že tedy papežovo protěžování jejich kauzy je poněkud pomýlené. Nelze se tudíž ubránit závěru, že Frýbort označuje papežovo jednání za pouhou pózu... Pozoruhodný je i další Frýbortův článek „O legendách a skutečnosti“, v němž se zabývá stavem apartheidu v Jižní Africe, kde on sám kdysi pobýval. O tehdejší Jižní Africe píše, mimo jiné, toto: „Nic mi neříkejte, byla to dobrá země, ta Jižní Afrika mých vzpomínek, vlídná k svému lidu obojí barvy, určitě vlídnější než bylo vše, co bylo v tom ohledu nabízeno všude kolem. Škoda jí. Nerozvrátil ji bílý rasismus – to by musela být bandou zlých rasistů i pětitisícová kolonie uprchlíků ze socialistického Československa – ale zlovlná, nepravdivá, černobílá legenda vytvořená těmi, kdož se nenamáhali k jihoafrické skutečnosti ani zdálky přičichnout. A už to tak zůstane, zpátečka se v dějinách zařadit nedá, amen.“ Rozhodně slova k vážné úvaze... Za úvahu stojí i článek našeho australského dopisovatele Jaroslava Kovaříčka vhodně nadepsaný „Rozjímání o blbosti“. Dodal bych k tomu ještě staré římské rčení – mundus vult decipi; ergo decipiatur – svět chce být klamán; ať je tedy klamán. Lidé hloupí byli, jsou a budou, a blbost kvetla, kvete a pokvete asi až do toho alelujá... Jako vždy, bylo by i tentokráte možno probírat Polygon a nacházet v něm další a další krůpěje živé vláhy – ale nelze jinak, než dopracovat se k té nezbytné teče. Což chtě nechtě činím... Je tu ovšem i další číslo Polygonu, vydané v prosinci minulého roku. I v něm je celá dlouhá řada zajímavostí, od deníku Dany Kratochvílové po glosář Mileny Štráfěldové. Jaroslav Kovaříček opět rozjímá, tentokráte velmi ze široka, o způsobech nabízení a prodeje dnešních obchodníků – kritizuje „amerikánský“ způsob nabízení podradného zboží, a podepsal bych každou jeho rádečku zlatým inkoustem. Milan Hulík se kolem padesátého výročí atentátu na prezidenta J. F. Kennedyho rozepisuje o dohaděch kolem jeho provedení; Ota Ulč komentuje svou knihu o manželech Škvoreckých usazených se svým pozoruhodným vydavatelstvím v Kanadě; Milan Šuchma líčí své dojmy z cestování po Aljašce – a nechybí ani hluboká studnice uváženého pozorování Luďka Frýborta. Leč teď už opravdu musí, prostě musí zazvonit ten zvonec, jakkoli ruka svědčí a dalo by se vesele a chutě pokračovat a pokračovat...

Nevím přesně, jakou cestou se to stalo, ale objevila se mi na stole publikace nazvaná „**Zpravodaj a památník Sokola Mnichov**“. Na titulní stránce je zcela nahoře vytištěno „TV Sokol Mnichov 2010/13“, což lze pokládat za oznámení, že jde o jakousi trojročenku. Slovo starosty Zdeňka Hanzla nám nic moc nenapovídá, ale Sokolík je luxusně vybaven spoustou fotografií z různých dob tří staletí a všech jeho šestapadesát stránek je vytištěno na papíře, jehož kvalita může být pouze předmětem našich snů – všechno se to leskne a rozhodně to voní nějakou podstatnou domácí českou subvencí – ledaže Sokol Mnichov opravdu hýří finančními přebytky v jiných zahraničních jednotkách nezvyklými. Čtenář tam toho najde tolik, že se našinci jenjen točí hlava z té pestrosti. Od historie sokolského hnutí přes mikulášskou nadílku

k návštěvě Oetzu v Tyrolsku – a jako bonbónek té nejjemnější kvality upoutá zrak čtenáře naprosto senzační sdělení na čtyřiapadesáté stránce s nadpisem „Jára Cimrman čestným členem mnichovského Sokola“. Tak prosím! Stal se jím Jára, jak se dočítáme, na návrh schválený samotným Zdeňkem Svěrákem za jeho návštěvy v Mnichově... Je třeba psát ještě dál?

Lidé míní a letecké společnosti mění. Tak se vloni v říjnu stalo, že proponovaná schůzka v pražské kavárně Slavii nám prostě na poslední chvíli nevyšla. Tedy paní redaktorce Barbaře Semenové – tvořivé ploditelce Čechoaustralana, paní redaktorce Evě Strážovské – neméně tvořivé ploditelce Českého dialogu a českých kalendářů - a mně. Místo do Slavie jsem já musel promptně zamířit na ruzyňské letiště, a bylo po ptákách. Nu, pozdě bycha honit, a ptáci holt odletěli – a tím naznačují, že schůzky je skutečně nebezpečno chystat na poslední chvíli... Nicméně se dnes kochám alespoň pohledem na ztepilou postavu fotografie paní redaktorky Semenové na Smetanové nábřeží v „letním/zimním“ vydání **Čechoaustralana**, ba pročítám tam i její moudré rozprávění o kavárně Slavii. Nu, co nebylo, nemusí nutně nebýt v budoucnu. V první části úvodníku se paní redaktorka zabývá historií Slavie jako jedné z nejproslulejších pražských kaváren hostivších nejednoho prominenta; v druhém díle úvodníku hovoří o všeličems, leč opět velice moudře a s rozletem jí vlastním... Toto letní/zimní vydání končí roztomilým dopisem psaným vlastnoručně umělkyní: naší jedinečnou Miluškou Šimkovou, a vánočním přáním čtenářům paní redaktorky... Obsah tohoto vydání je, jako vždy, pestrost sama, ale vybral bych především slova Jany Reichové pronesená při obdržení jí vloni olomouckou universitou uděleného čestného doktorátu: „...Ještě jednou mně prosím dovolu poděkovat za to velké uznání, které přijímám i za všechny aktivní členy české komunity v Austrálii, za ty, kteří již mezi námi nejsou i za ty, kteří se prací pro krajany, udržování naší kultury a tradice stále věnují...“ Šlechetná slova ženy, kterou česká Austrálie dosud chová ve velmi živé paměti jako někdejší tvůrkyni vynikajícího českého radiového pořadu... Rád bych také upozornil na zajímavě podanou reportáž o v Praze konaném Semináři tanců Evy Rezníčkové, a zejména o provádění klasických českých tanců – České besedy, Moravské besedy a Slezské besedy... Psalo by se rádo i dál a dál – leč nic naplat, zvoní mi ten zvonec.

Zásluhou našeho župního starosty bratra Jiřího Jelínka se mi na stole objevil **„Oběžník tělocvičné jednoty Sokola I. Smíchov pro členstvo jednoty“** vydaný v prosinci minulého roku. Je to tedy vydáno sokolskou jednotou pražské čtvrti Smíchov, a jde-li o jednotu Smíchov I, nebude na Smíchově jednotou jedinou... Je to vytištěno na křídovém papíře s ohromným počtem barevných fotografií ze života jednoty – a všechno nasvědčuje tomu, že takový přepych si může dovolit jen jednoty opravdu mohovitá... Raději se ani nebudu zmiňovat o jménech všech oddílů, jejichž činnost je slovem i snímkem v tomto oběžníku zachycena – nu, přejme to těm Smíchovákům a radujme se, že se tam Sokolu daří.

Vším tím s radostí a požitkem listoval a prolétal *Bořek Šindler*

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

ÚNOR-FEBRUARY 15.;

BŘEZEN-MARCH 1., 15. & 29.;

DUBEN-MARCH 12. & 26.;

KVĚTEN-MAY 10. & 24.; ČERVEN-JUNE 7. & 21.

VOLEJTE MARTU – RING MARTA 9130 6781

„Ty ses byl dneska koupat, Marku?“

„Ano, babičko.“

„A nebyla ti zima?“

„Ne, já jsem se koupal v teplákách.“

Honziček zvedne telefon, poslouchá a pak se ptá: „A který šéf mého tatínka jste – ten hulvát nebo ten blbec?“

„Maminka mě má hodně ráda.“

„A jak to víš?“

Tátu už vyměnila čtyřikrát, ale mě ani jednou!“

Ptá se chlapec otce: „Tatínku, učitel říkal, že jsme se narodili, abychom pomáhali druhým. Proč se teda narodili ti druzí?“

Chlapec je přistížen, jak krade sousedovi krásná jablka přes plot. „Ty smrkáči!“ křičí na chlapce. „Já tě naučím krást!“

Chlapec radostně vykřikne: „No sláva, už bylo načase! Vždyť už mě přistihl třikrát!“

Mladá maminka byla se svým synkem na návštěvě u známého doktora. Nijak se nesnažila bránit malému rošťákovi, který raboval doktorovu pracovnu. Když se však ozval obzvlášť silný rachot sklenic, ptá se doktora: „Doufám, že vám nevadí, že si tam Pepíček hraje.“ Doktor se usmál a klidně odpověděl: „Nevadí. On ztichne, až se dostane k jedům.“

Malá Markétka luští křížovku. „Tati, jak se řekne hrůza na šest?“

„Svatba...?“

Našli takhle na ulici chlápka, co omdlel před vlastním domem. Když přijela záchranka a probrali ho, doktor se ho ptá: „Pane, co se vám stalo, že jste omdlel?“

„No, to by asi seklo s každým. Když jsem se vracel z práce, vyšel z domu můj syn a řekl mi o klíče od garáže. No a místo toho, aby odjel s mým autem, vytáhl sekačku!“

Každou sobotu přivedla mladá maminka své tři kloučky k dědečkovi. Kluci vždycky chtěli hrát na vojáky a pokaždé dědu nějak zapojili. Jednou se takhle maminka vrací a sleduje, jak Pepíček namíří na dědečka ramínko na šaty a „Prásk“. Dědeček sebou práskne o zem a dělá mrtvého. Maminka k němu přikvačí, aby zkontrolovala, jestli se nepraštil. Děda otevře jedno oko a šeptá: „Nech mě. Tohle já dělám často, je to jediná šance, jak si odpočinout.“

Tři kluci šli takhle jednou na malém městě ze školy. Brali to zadem po cestičkách a dvorcích. U jedné ohrady nakoukli dírou dovnitř a vidí, že se tam opaluje úplně nahá ženská. Najednou Venca vykřikne a začne zdrhat domů tak rychle, že ti zbylí dva ho brzo ztratili z dohledu. Druhý den neřekl Venca o tomhle ani slovo, a tak po škole zamířili už najisto k té ohradě. A zase po chvílce Venca s výkřikem prchl. No, třetí den už si kluci dali pozor, a jak Venca zařval, skočili po něm, aby jim neutekl, a chtěli už nějaké vysvětlení. Tak Venca povídá: „No, máma mně říkala, že jestli se někdy kouknu na nahatou ženskou, tak zkamením. No, a ucejtil jsem, že tak nějak odspoda už to začíná.“

Babička užívá bahenní koupel. Vnučka přijde k vaně, pozoruje tu černou tekutinu, a po chvíli řekne: „Babi, jak dlouho ses prosím tě nemyla?“

Hádankový koutek

Pan **Richard Toman** opět vyřešil správně všechny tři hádanky, zatímco pan **Oliver Fiala** jen první dvě. Oba mi napsali, že se mnich dorazí na stejné místo zdola i shora po 72 minutách, i když toho nebylo třeba k vyřešení problému. Soudíc podle náčrtku, pan Fiala v té třetí hádance asi zkoušel jen vodorovné či svislé řezy. Znalost Pythagorova Teorému může být užitečná pro tohle řešení. Napište mi, budete-li mít zájem o podrobnější vysvětlení...

1. The Monk and the Mountain

A monk talks during supper. As penance, he has to climb a mountain. He leaves at 9 o'clock in the morning and reaches the top of the mountain at midday. He rests for a night under the stars and sets out again the next morning at 9 o'clock. Taking the same path down, he gets to the bottom at 11 o'clock. Is there any place on the path that he passes through at the same time on both days?

How can the existence or nonexistence of such a place be demonstrated?

Solution: Yes, there is such a place. To demonstrate it, suppose there are two monks who both leave at 9 o'clock: one from the bottom of the mountain and the other from the top. Since they are on the same path, there is necessarily a place where the two of them meet! **And yes, they do meet 72 minutes after they start...**

2. Troubadour

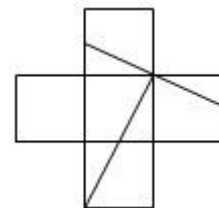
A troubadour arrives at a bridge with **three objects** (a ball, a hat and a bowling pin) in his hand. The guardian of the bridge warns him: **"The Bridge will only support your weight plus the weight of a maximum of two objects, and it is not possible to throw objects to the other side of the bridge."** The troubadour nevertheless manages to cross the bridge with his three objects in a single trip. **How does he do it?**

Solution: He juggled them! If he juggles the objects all the way across the bridge, there is always one object that is not in the troubadour's hands.

3. Square Cut

How can you turn a cross that consists of five identical squares, into one larger square by making two cuts through the cross and then rearranging the pieces?

Solution: The picture on the right shows the cuts; if you cut the pattern out of paper, it should be easy to work out how to rearrange the pieces! I would particularly recommend this for young children.

Dnešní hádanky:

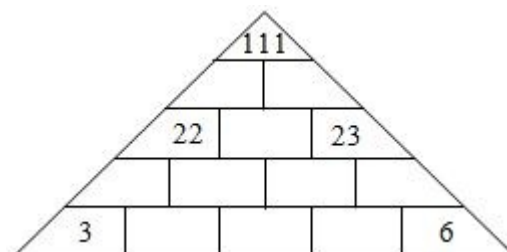
Dvě hádanky jsou dnes opět z knihy **"Enigma" Fabrice Mazza**; ta třetí je, jak jsem se k tomu už nějakou dobu chystala, z Internetu. A protože jsem tentokrát musila stvořit ten náčrtek pro řešení hádanky z minulého Věstníku a prokousat se problémy, které mě minule odradily, jsem ochotna zkusit více hádanek s obrázky.

1. Mechanical Alarm Clock

You decide to get up early tomorrow morning. So you get your mechanical alarm clock (with hands) because it has a very loud ring. You set it to ring at 10 a.m. and you go to bed at 9 p.m. How long do you sleep for?

2. Holey Triangle

Complete the triangle on the right so that the number in each box is equal to the sum of the numbers in the two boxes just below it.

3. Count the Shapes

How many triangles and quadrilaterals are there in the diagram on the left? Count each of those two shapes separately.

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

*Viktor Ponrepo, vlastním jménem Dismas Šlambor (6. 6. 1858 – 4. 12. 1926)
byl český průkopník kinematografie, majitel prvního stálého
kina v Praze v domě U modré štiky v Karlově ulici.*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 16/2/2014 v 14.00 hodin:

VRÁSKY Z LÁSKY

Ota je bývalý učitel a ve svém věku má již řadu vrtochů, kterými poněkud komplikuje život svému synovi a snaše. Nyní jej čeká náročná operace a Ota se rozhodne, že je ta správná doba, kdy je třeba vyhledat někoho, kdo kdysi dávno velmi ovlivnil jeho život. Setkání s herečkou Janou je ale poněkud jiné, než si představoval. Přesto je to právě tahle vitální dáma, která nemíní rezignovat na aktivní život, která znovu zamotá jeho osud. Díky Janě se Ota vydává na napínavou road-movie, na jakou by si možná ani v mladším věku netroufl. A je to právě tohle důležité setkání, které oba utvrdí v poznání, že nejhorší, co může člověk udělat – je všechno vzdát! Režie: Jiří Strach. Hrají: Radoslav Brzobohatý, Jiřina Bohdalová, Ivan Trojan, Lenka Vlasáková, Jiřina Jirásková, Taťjana Medvecká, Viktor Preiss, Jan Skopeček, Miriam Kantorková, Josef Somr a jiní.

Neděle 23/3/2014 v 14.00 hodin:

ROZPUŠTĚNÝ A VYPUŠTĚNÝ

Pražský policejní inspektor Trachta a jeho nezkušený praktikant Hlaváček pátrají po záhadně zmizelém továrníkovi Bierhanzlovi. Jeho továrna se zabývala výrobou vyhlášené masti pro růst vlasů. Pan továrník však náhle nečekaně zmizel; zůstalo po něm jen pár osobních věcí. Při pátrání narážejí Trachta s Hlaváčkem na spoustu paradoxů. Podaří se jim zjistit, že většina mužů, kteří si svoji plešatost u pana továrníka léčili, po úspěchu také zmizela, vždy ale poslali pohled, že s novými vlasy začínají nový život někde jinde. Pátrání vrcholí v tajuplném sanatoriu. Režie: Ladislav Smoljak. Hrají: Jiří Zahajský, Marek Brodský, Rudolf Hrušínský, Blažena Holišová, Josef Abrahám, Jaroslava Adamová, Petr Čepek, Vlastimil Brodský, Rudolf Hrušínský ml., a jiní.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2014 VĚSTNÍK \$25?

State Of The Union 2013 – GUNS (Virtual President's address.)

The **State of the Union** is the address presented by the President of the United States to a joint session of the United States Congress, typically delivered annually.

<http://www.mrvirtualpresident.com>

This is an interesting website where the Virtual Presidency is a rhetorical device used to introduce common sense into modern American politics. (*Věstník Editors*)

And now we turn to the issue of gun violence in America today. The latest mass shootings in Aurora Colorado, and New Town, Connecticut leave us all – liberal and conservative; Republican and Democrat – appalled and disgusted at the carnage.

Now some people – and that includes many of you in this room tonight – want to place the blame for this horror on things like thirty round magazines or semi-automatic rifles. We want to blame something, anything, that we can control – but what we really want to ban is violence, and murder, and insanity. We don't talk about that, though, because deep in our hearts each of us knows that violence, and murder, and insanity are built into the human condition, and likely always will be.

You know, there are two kinds of animals in this world: predators, and prey.

No one watches a leopard chase down a gazelle and denies that the gazelle has a right to use its hooves and horns to protect itself from the predator. But there are people in this room tonight, and across the country, who would deny that same right to self-defence to other human beings. Such people seem to think that the way to stop the leopard is to cut the horns off of the gazelle – that by somehow making it easier for the predator, the predator will somehow go away. This is insane. When you make it easier for the predator – **you get more predators.**

Let's start with the so-called "assault weapons," more properly known as semi-automatic rifles. In 2011, total firearm murders came to 8,583, according to the FBI. During that time, the total murders committed by rifles – ALL rifles, not just semi-automatic rifles – were 323. That's 3% of all murders. Hammers and clubs kill half again as many people as rifles. Hands and feet murder twice as many; and knives kill five times more Americans than all rifles combined.

Preventable medical errors kill about 98,000 people per year: medical malpractice kills more than twelve times as many people as are murdered in the US each year. That's more than 300 times the number killed by all rifles, not just the so-called "assault rifles."

And yet no one talks about limits on hammers, or knives, or doctors or hospitals. No one does that because the good we perceive from hammers and knives and doctors far outweigh their perceived harm. And yet, studies show that firearms prevent anywhere from 800,000 to over two million violent crimes every year. Murders and rapes and assaults are reported, but murders and rapes and assaults prevented by firearms isn't – in the same way that a jet crash catastrophe makes the evening news while the 30,000 safe landings that occur every single day in this country – don't. The lowest estimate means that 100 times more violent crimes were prevented by firearms than the total murders committed by firearms. One *hundred* times.

In October of 2007, Amanda Collins was walking to her car after a night class at the University of Nevada at Reno. Amanda had a concealed carry permit for her 9mm Glock that she carried for self-defence. Unfortunately for Amanda, UNR is, like most college campuses, a gun-free zone. So, like the law-abiding citizen that she is, she did not have her gun with her in this gun-free zone when she was attacked by James Biela. Biela raped her on the UNR campus, less than 300 yards from the Campus Police Office. He then walked away, and a few months later, this human predator went on to murder 19-year-old Brianna Dennison. Amanda Collins went on to say, quote, "I know, having been the first victim, that Brianna Dennison would still be alive, had I been able to defend myself that night." Unquote.

Therefore, I am directing the Virtual Attorney General to aggressively challenge any gun control laws that violate Amanda Collin's right not to be raped, and Brianna Dennison's right not to be murdered. You are not forced to abandon your First Amendment Right when you enter Chicago and New York, or your Fifth Amendment right when you walk onto a college campus. As Virtual President I will veto on the

spot, without hesitation but with a great deal of pleasure, any and all attempts to destroy **any** of the Bills Of Rights of the Constitution of the United States of America. Because when it is all said and done, the Second Amendment to the Constitution is not there to protect us against criminals. And the people calling for gun control know this. That's why they want gun control, instead of crime control. That's why they want laws that at the stroke of the pen turn law abiding citizens into criminals.

The Second Amendment is there to protect the American People from Tyranny. The Second Amendment is there to protect the American People from politicians. The Second Amendment is there to protect the American People from...**us**.

Some politicians claim America deserves a vote on this issue. Okay. Let's have a vote. Those of you advocating infringement on the right of the people to keep and bear arms need to go to the American people with the 28th Amendment – which would simply read “The Second Amendment to the US Constitution is hereby repealed.” That would, for the first time, give you the legal authority to do what you have been doing, and are trying to do now, in direct violation of your oath of office to defend the entire Constitution of the United States, not just the parts you happen to approve of.

Go to the American people and tell them that ultimate power is no longer to be vested in the People, who cannot be trusted with that power. Tell them only the Government can have that power now. Go out and try to convince the people of the 38 states you'll need to get that amendment passed to agree with your opinion of them, versus their opinion of you. I dare you.

12 million unarmed men, women and children were unable to resist being murdered by their own National Socialist government in Germany. Perhaps fifty million unarmed men, women and children were murdered by their own Union of Soviet Socialist Republics. Fifty million Chinese murdered by their own government under Mao, who also disarmed his people. And in Cuba. And Vietnam. And in the killing fields of Cambodia.

You say that can't happen here? You say we are protected? By what? By the Constitution you are in the process of destroying? You are in violation of your oaths of office by as much as introducing this legislation, let alone passing it!

The previous inhabitants of this chamber watched as 100 million people were murdered after being disarmed by their own governments. Every one of those men, women and children were as real and as precious and irreplaceable as the children at New Town. And I tell you here and now that I will be damned if I let that happen to the American people.

Things fall apart: the many ways our bodies have of telling us we're getting old news.com.au September 17, 2013

The first grey hairs, the laughter line that lingers - these are the obvious signs you're getting older. But there are other, less well-known indicators of the ageing process. From sneezing fits to longer teeth and increased trips to the bathroom, here are some of the giveaway signs of old age, along with a few tips about what you can do to tackle them.

There's truth to the old saying 'long in the tooth', as our teeth do become longer with age. Just as skin loses elasticity and plumpness, the tissue in our gums loses bulk and volume, says St John Crean, dean of the School of Dentistry and Medicine at the University of Central Lancashire. This causes gums to shrink back - gum recession can increase the length of the teeth by up to a quarter of an inch, a phenomenon known as tombstone teeth. Our gums start to deteriorate from the age of 40, exposing the dentine that makes up the root of the tooth. Gum disease can worsen receding gums, says Dr Mervyn Druian of the London Centre for Cosmetic Dentistry. This can be avoided with thorough brushing and flossing. But it's important to avoid over-aggressive brushing, which can slough off gum tissue.

An older voice is often weaker and hoarser - this is because, as with all muscles in the body, the ageing process affects the vocal cords - the two folds of elastic muscle that stretch across the larynx (or voice box) at the top of the windpipe. The pitch of your voice may also change, becoming higher in men or lower in women. This is the result of the cartilage in the vocal cords - which helps produce sound - becoming less elastic. Around the age of 70, in men, the cartilage starts to thin and the joints between the pieces of cartilage in the vocal cords become more unstable, says John Rubin, a consultant ear, nose and throat surgeon at the Royal National Throat, Nose and Ear Hospital. The vocal cords produce sound when they clash against each other - the changes in the cartilage weaken their action, so the voice becomes quivery and higher pitched. In women, the hormone estrogen protects the cartilage, delaying changes to the voice. However, after the menopause, says Mr. Rubin, lack of this hormone can cause swelling in the vocal cords, which makes the voice sound much lower. Using the voice is the best way to stave off the ageing process, says Henry Sharp, consultant ear, nose and throat surgeon at East Kent Hospital. Talking and singing are helpful ways of doing this, acting as a form of physiotherapy, to make sure the voice is used regularly. However, it is vital to avoid straining the voice by shouting. Good posture is also important. When we slump, this changes the position of the vocal tract - the airway used when producing our voice - preventing deep breathing. The vocal cords then have to work harder to make a sound.

Over the age of 50, we start putting on as much as 1.3kg a year. This is not only because we become physically less active, but as we get older we lose muscle mass, says Dr David Ashton, a cardiovascular epidemiologist and medical director of Healthier Weight centres. This loss of muscle slows down our metabolic rate - the number of calories we burn to keep the body functioning at rest - so our propensity for storing fat increases. As well as keeping active, Dr Ashton recommends regular light weight training to build up and maintain muscle. "Use light 1kg hand weights and do 15 arm curls three times a day. Try squats to help build up muscle in the legs. Sit on the edge of a chair and stand up without using the arms of the chair for support. Repeat several times, three times a day."

A growing number of middle-aged people are developing allergic rhinitis. This allergic reaction to pollen and other substances is characterised by sneezing, a constantly runny nose, itchy, streaming eyes and a prickly throat that just won't clear. At least four million people aged between 45 and 65 suffer from allergic rhinitis, according to the research company Datamonitor Healthcare. One theory for the late onset of this condition is that our immune system becomes compromised, perhaps as a result of illness, stress or simply ageing, says pharmacist and allergy specialist Stephen Foster of Kent and Medway NHS Trust. Another possible cause is increased air pollution, says Dr Jean Emberlin, scientific director of Allergy UK. She says pollutants such as nitric oxide, produced by vehicle exhaust, slow down the clearing mechanisms in the nasal passages (such as the nasal hairs), so any allergens breathed in stay there for longer, producing a reaction. Pollutants can also act on the pollen itself, exacerbating the effect. Since we might be exposed to more pollutants now than we were in childhood, this could account for the rise in middle-aged sufferers.

You might think those dark brown or black marks are moles, but from the age of 40, the ageing process triggers the production of coloured warts, says consultant dermatologist Dr Tabi Leslie. Known as seborrhoeic keratoses or senile warts, these are common, harmless, often pigmented growths on the skin - though they can become itchy and inflamed. As they can look like moles, you should have them checked out by your GP when they first appear. They also may get larger with age. Treatment includes freezing them with liquid nitrogen (cryotherapy) or scraping them off (curettage) under a local anaesthetic. Always consult your GP if you see any changes to a wart or mole, such as bleeding or an increase in size.

Unlike bones and muscle, our ears, nose and feet continue to grow as we get older. The ears are made up of cartilage, a flexible connective tissue which, unlike bones, continues to grow until we die. Cartilage also becomes thinner with age, causing the skin to stretch and sag, so the ears stretch down and the tip of the nose lengthens and droops. Meanwhile, our feet become longer and wider with age, as the tendons and ligaments that link the many tiny bones lose elasticity. This allows the toes to

spread out and the arch of the foot to flatten. Some over-40s can gain as much as one shoe size every ten years.

A headache that wakes you up after a few hours' sleep or a headache after a cat nap is age-related, says Dr Andy Dowson, director of headache services at King's College Hospital, London. This type of headache - a hypnic headache - produces a dull ache at the back of the head and tends to happen only in the over-60s. However, the causes aren't clear. Treating them with general painkillers such as paracetamol can stem the symptoms. However, a caffeinated drink such as an espresso before going to bed can also stop them happening. "The theory is that the caffeine somehow has an impact on the central nervous system. Ironically, even though caffeine is associated with disturbed sleep it seems that sufferers of hypnic headaches don't have this problem," says Dr Dowson.

The older you get, the more easily you may find yourself getting tipsy, thanks to physical changes in the body, says pharmacist Stephen Foster. "As we get older, the rate at which the liver metabolises or breaks down alcohol slows down. It also takes longer for the kidneys to excrete broken down alcohol from the body. As a result, alcohol stays in the system for longer so it takes less time to feel its effects." A study at the University of Kentucky found that older adults (aged 50 to 74) who are social drinkers can become impaired by alcohol after only one or two drinks.

A visible pulse or pumping in the neck may appear alarming, but in women it is most likely to be a sign of ageing, says Eddie Chaloner, a consultant vascular surgeon at Lewisham Hospital in Southeast London. "As women get older, they can lose height as the spine starts to shorten as a result of bone-thinning conditions such as osteoporosis. This can lead to up to a two-inch loss from their original height. Due to reduced space in the neck because of a shortened spine, the large arteries in the neck have to coil into a big loop, which causes them to bulge out at the base of the front of the neck. This makes the pumping of the blood very visible. It's particularly noticeable in slim women, since less fat means it's easier to see the arteries just beneath the skin. The condition doesn't seem to affect men. Though it is harmless, many GPs jump to the conclusion that this is a carotid aneurism," says Mr Chaloner. This is a rare and dangerous condition that causes a weakened bulging artery in the side of the neck. It is important to be referred to a specialist for reassurance.

Over the age of 60 we are more likely to suffer with watery eyes, or epiphora, says Dr Rob Hogan, an optometrist at iCare Consulting. Often this is caused by age-related narrowing of the tear duct. Since ducts act as a drainage mechanism, tears overflow onto the face rather than draining away. Sometimes the condition will resolve itself over a few weeks and the duct will open, though a blocked duct can be corrected with surgery. As we get older, our skin loses its ability to retain moisture and so becomes drier. It then loses its protective moisturising barrier in the superficial or upper epidermis layer of the skin. "Without this protective layer, skin is more sensitive to chemicals in detergents and cosmetics," says consultant dermatologist Dr Tabi Leslie. "So suddenly you may find yourself having an allergic reaction to a product you've never had trouble with before." Stick to simple, hypo-allergenic or soap-free products and try to keep skin well moisturised.

The number of glands that secrete mucus around the vocal cords to lubricate them start to decrease as we get older. The lack of mucus irritates the throat, triggering a tendency to clear the throat more often. According to ear, nose and throat surgeon John Rubin, one solution is to keep the voice hydrated by drinking at least one and a half litres of fluid a day. Breathing in a bowl of steam prevents mucus from becoming sticky, meaning it is more effective at lubricating the throat.

Many people mistakenly think that waking up to go to the loo is an older male problem caused by prostate problems. In fact, this is a typical sign of the ageing process. It usually starts around the age of 50 and is caused by the kidneys producing too much urine at night, and affects men and women equally, says Christopher Eden, a consultant urologist at the Royal Surrey County Hospital, Guildford. "As we get older, our bodies produce less of the antidiuretic hormone whose function it is to enable us to retain fluid. The hormone makes the kidneys produce concentrated urine so that less volume is produced and therefore there is no need to go to the loo as much." So with less of this hormone, we need to go to the loo more anyway. We just notice it more at night as it tends to wake us up. You can try

to limit night-time trips to the loo by avoiding fluids for up to two hours before going to bed, says Mr Eden. Extend this to up to four hours for caffeinated drinks, such as coffee and tea, and alcohol, as these act as diuretics, irritating the bladder and making you want to go to the loo. He also advises that waking up to go to the loo twice or more a night can be a sign of an underlying health issue, such as diabetes or a bladder infection, so it is best to get checked out by your GP.

Australské prázdniny 1996 (5) *Franta Černý*

25. den - čtvrtek 14.11.

Ráno se vylouplo zcela bez mráčku, obloha jak vymetená a blankytná modř tvrdě atakuje oči. Fotografuji si místní klokany a z čista jasna začne foukat obrovský vítr. Je to síla! V klidu a bez spěchu vyjíždíme směr Cambewarra a cestou zastavujeme na různých zajímavých místech s výhledem do malebných údolí, na vodopády a na krajinu směrem na východ k nedalekému pobřeží Pacifiku. Pod námi se vine řeka Shoalhaven River, na jejíchž březích se rozkládá město Nowra. Skutečně krásný a nezapomenutelný pohled směrem k pacifickému pobřeží. V městečku Berry uskutečňujeme další technickou zastávku s návštěvou sekáče a letmou prohlídkou místních kšeftů, abychom se po zastávce v Kiama v poklidu vrátili do našeho dočasného působiště. Večer se povídá a popíjí, a když cítíme pokročilou dobu, odkulíme se do postele. Spím okamžitě a jako zabítý až do rána.

26. den - pátek 15.11.

V rádiu po ránu svižně vyhrávají Smetanovu polku „Naším děvám“ a před námi se začíná bez spěchu odvíjet odpočinkový a pohodový den s koupáním v Kangaroo River. Dopoledne prohlídíme Kangaroo Valley s jeho obchůdky, poštou a cvrkotem všedního dne a jeho nejbližší okolí. Je krásné slunečné počasí. Plně toho využíváme a odpoledne se jedeme koupat. Voda je i dnes neuvěřitelně čistá, teplá a koupání v řece nanejvýš příjemné. Povaluji se, na nic nemyslím a přes můj neúprosně se krátící vymezený čas je mně dobře. Cítím se odpočinut, jak už dlouho nepamatuji a to i přes drobné dozvuky mého australského marodění.

Večer pokračujeme v povídání o všem možném, vzájemně si odpovídáme na otázky a mluvíme o těch nejobyčejnějších věcech, z nichž se skládá lidský život.

27. den - sobota 16.11.

Slunce svítí, ale není to už takové „azuro“ jako dosud. Z jihu jsou patrné mraky, které jsou evidentní předzvěstí změny. Po snídani balíme, uklízíme a já se loučím nepochybně na dlouho, ne-li navždy s Kangaroo Valley, na jehož malebné okolí a velepříjemné pohostinství budu rád vzpomínat. Vyjíždíme dopoledne směrem Fitzroy Falls na Illawarra HWY a přes Moss Vale po Hume HWY do Goulburn. To je mi prezentováno jako typické australské vnitrozemské město, i když k moři je to přibližně 30 km směrem na východ. Po krátké zastávce se svačinkou se odtud vydáváme po Federal HWY kolem většinu času vyschlého jezera Lake George do federálního hlavního města Australského svazu CANBERRA. Počasí je už jiné – je pod mrakem, ale stále ještě neprší, i když se ochladilo a začalo poněkud silněji foukat. Gascoignes zde nějaký čas žili a tak mám v Yvonce fundovaného průvodce který ví, co stojí za vidění a co můžeme s ohledem na časové možnosti omezit, nebo zcela vynechat. Nejprve zastavujeme u čínského bistra, kde jsme nadmíru rychle a ochotně obslouženi a nasyceni, abychom se mohli bez dalších časových ztrát věnovat městu, jeho konfiguraci a stavbám. Přiznám se, že pro moje evropské pojetí hlavního města, je pohled z kopce protilehlého budovám starého i nového parlamentu, něčím zcela neznámým. Co do velikosti je Canberra srovnatelná s našimi Pardubicemi, nebo Českými Budějovicemi, tedy rozlohou s městy regionální úrovně u nás. Na první pohled je patrné, že pro urbanistické řešení a plánování výstavby této zajímavé městské aglomerace byla plně k dispozici tzv. „zelená louka“ lemovaná věncem hor, se všemi výhodami, které to pro výstavbu města s sebou nese. Tak jako všude jinde se i tady realizuje bytová výstavba většinou v přízemních rodinných domech, avšak půdorysné řešení zástavby – patrně ve snaze o potlačení určité uniformity, která je nezbytným průvodním zjevem každé soustředěné výstavby – je situováno tak, že výsledným dojmem při projíždce městem je pohyb, který by se dal

nejlépe vyjádřit slovy „stále dokola“. Uprostřed města je na řece Molonglo River vybudováno také umělé jezero Lake Burley Griffin, které přirozeným způsobem velmi zdařile dotváří městskou architekturu. Na levém břehu je vysoká zvonice se zvonkohrou, kde jsem kromě jiného slyšel jeden Dvořákův Slovanský tanec. Ačkoliv jsem v tu chvíli stál na vzdálenějším, pravém břehu jezera a moje slyšení bylo poněkud rušeno poměrně silným větrem, bylo to takové nenadálé a příjemné pohlazení po duši poutníka.

Kolem tohoto centra jsou správní budovy, ministerstva a další zařízení, jako např. galerie, kterou jsme navštívili a kde jsem si – i když jen „letem – světem“ – mohl prohlédnout mnohá pozoruhodná díla australských výtvarných umělců.

Zcela unikátním objektem, jak co do komplexního architektonického řešení exteriéru a interiéru, tak i co do dopravní obslužnosti a vlastního velkoryse pojatého technického řešení stavby, je bezesporu budova nového parlamentu. Je vybudována v podstatě uvnitř návrší na severní straně města a domnívám se, že je důstojným reprezentantem australské státnosti, její další perspektivy a nepochybného budoucího hospodářského rozmachu této bohaté země, která má svoje značné rezervy deponovány zejména v rozsáhlých surovinových zdrojích. Využili jsme možnosti prohlídky této pozoruhodné budovy. Před vstupem je třeba absolvovat prohlídku srovnatelnou s odbavením před vstupem do letadla, včetně detektorů, obsahu kapes i zvednutí klobouku. Každá z obou sněmoven je v interiéru barevně odlišena od kožených potahů sedadel po mramorový obklad stěn a celkový dojem působí velice příjemně a vyváženě, včetně galerie pro diváky, kteří zde mají možnost jednání pohodlně sledovat. Budova má rozsáhlé a přebohaté příslušenství včetně ohromného podzemního parkoviště. Pohled od vstupního portálu na australské hlavní město dává pocit, že architekti při řešení nezaháleli a nepodceňovali ani zdánlivě zanedbatelné maličkosti. Je to hezké a nadmíru zajímavé město.

Zpět do Sydney jsme odjžděli v 17:30 a v 21:00 jsme byli v Bexley North. Zavolal jsem domů, kde měli právě před polednem, a bylo mně řečeno, že v Praze je MLHA, SMOG a ZIMA. Brrrrrrr!!! Jinak je snad vše v pořádku a očekávají otcův návrat.

28. den - neděle 17.11.

Žádné zvláštní počasí, poklidná neděle, ale horko a dusno. Odpoledne se máchám v bazénu u Gascoignes v Arncliffe a vedle plavání si rád zkouším účast ve společném pobytu ve „výřivce“, včetně sklenky bílého. Musím říct, že to není vůbec špatné, ale doma by se mně to na logii patrně nevešlo. Večer jsem účasten mše v kostele, kde vedle hojné účasti jsem fascinován famózním sborovým zpěvem početné rodiny z tichomořských ostrovů, který pevnou rukou řídí mohutná, přirozený respekt vzbuzující hlava rodiny. Dobře večeríme ve vietnamské restauraci a závěr dne se odehrává v libanonské kavárně při debatě s Yvonne a Robertem na mnohá témata. Do Bexley North se s pocitem hezkého večera vracím ve 23:00.

29. den - pondělí 18.11.

Závěr mých australských prázdnin se nezadržitelně blíží a nezbyvá než pomalu balit a duševně se připravovat na dlouhý přesun. Po ránu jsem byl společně s Daničkou v Campsie u pana Aloise Šafaříka. Popovídali jsme, převzal jsem dopis pro jeho vnuka, a vrátili jsme se do Shaw St. Sám jsem potom vyrazil do města, kde jsem na Circular Quay pojedl – výstižněji požral mohutnou porci báječně upečených fish and chips přímo z papíru a takto posílněn se nerad vydal po krámech, abych alespoň na poslední chvíli dokoupil nějaké blbosti k podarování doma. Na Elizabeth St. jsem vyjel do některého z horních pater, kde sídlí zdejší zastoupení KLM. Od usměvavé dámy jsem byl podarován aktuálním letovým řádem a ujištěním, že moje zpáteční letenka je v naprostém pořádku a že se na mě budou ve čtvrtek večer těšit. Prošel jsem přes David Jones a bez vzrušení sledoval nesmyslné ceny a s potěšením registroval vánoční výzdobu. Je to zvláštní pocit, když kolem chodí lidé v kraťasech a ze všech stran na člověka zírání Santa Claus v červeném kožichu a na saních. Přešel jsem přes Pyrmont Bridge do Darling Harbour, koupil jsem nějaké drobnosti a zvolna se pohyboval zpět. Počasí bylo mírně řečeno proměnlivé, což jsem velmi dobře registroval cestou od vlaku. To zrovna pěkně lilo, a protože jsem si s vědomím nastupujícího zdejšího léta a počasí u nás doma v Evropě, chtěl tuto skutečnost náležitě vychutnat, chytře jsem si dnes obul sandály, takže když jsem doběhl do Shaw St., připadal jsem si jako vodník, protože voda mně kapala nejen ze šosů, ale vytékala také z mé nevhodně zvolené letní obuvi.

Večer se zastavil Dr. Šindler s Dášou. Dostal jsem od nich na rozloučenou podrobný plán Sydney s věnováním. Překvapení bylo nečekané, ale o to příjemnější a dárek mě velice potěšil. Po nich dorazili i Gascoignes bez Míši, který měl nějaké zástoje. Příjemné posezení a povídání. Chvillemi si uvědomuji nezadržitelnost přibližování termínu mého návratu. I když jsem už dost zvědavý co se děje doma a domů se těším, je mně v této společnosti dobře a cítím, že jsem i tady svým způsobem doma. Povídá se o všem možném, promítají se staré filmy z prvního evropského výletu Yvonky, ale také staříčkový film z padesátých narozenin našeho táty. Strejda mi ho dal a vezu si ho zpátky domů, ač jsem si o něj neříkal. Večer pozvolna končí, návštěvníci odcházejí; s poděkováním se s nimi loučím, protože se již patrně neuvidíme a po odchodu Gascoignes jdu bez dalších odkladů spát. Je znát, že se venku ochladilo, ale to zase až tak moc nevadí a po zhasnutí bleskově usínám.

30. den - úterý 19.11.

Je jasné ráno, ale chladněji. Na horách na jihu údajně opět napadl sníh a při profukujícím větru je to znát. Dnes mám v plánu už jen lehké „doladění“ mých nákupů a pomalu začínám přemýšlet o čtvrtku, ale hlavně o pátku, kdy bych měl být zase doma. Jel jsem vlakem na Circular Quay a odtud pěšky přes Rocks pod Harbour Bridge a zase zpátky kolem velice pěkných domů v přístavu turistických lodí směrem k Harbour Ferry Wharves. Odtud zase přes Rocks (tento kout se mně velice líbí nejspíš proto, že je zbytečkem něčeho, co už bylo), po George St. a kolem Centre Point, přes Pyrmont Bridge obligátně do Darling Harbour. Mijím tisíce blbiny a kraviny a voloviny, které se tady houfně nabízejí k prodeji a tápu jako zbloudilé mimino, protože kšefty mě s....!!! Absence Járy je zejména v těchto chvílích víc než citelná, protože bych potřeboval pomoci, abych nemusel myslet co ještě koupit, aby to nebylo úplně nesmyslné. Který idiot vymyslel SOUVENIRS ??? Zpátky se loudám přes Victoria Building a snažím se zapamatovat ovzduší a výstavnost této budovy; už nic nehledám ani nesháním. Z St. James se vracím do Bexley North, kde jsou již manželé Antošovi a Yvonka. Večeříme, povídáme, ale s přibývajícím časem nabývají na intenzitě myšlenky a věty o zpáteční cestě, o tom jak je u nás a že do jara zbývá velice mnoho času atd. atd.!

31. den - středa 20.11.

Na obrazovce TV vidím, že v Evropě je zima a sníh!!! S tím už bohužel nic nenaděláme a můžeme to vzít nanejvýš s politováním na vědomí. Dopoledne jedu společně s tetou a s Daničkou asi naposledy do Campsie, kde dámy realizují jakési závěrečné nákupy. Já kupuji už jen baterky do foťáku, které mně jako na potvoru došly. Bloumám kolem a očumuji zdejší obchodní aktivity včetně široké nabídky opravdu čerstvého zboží, což je na pohled patrně zejména u masa a ryb, i když ostatní a zejména zabalený sortiment je také čerstvý, protože jinak by byl patrně neprodejný. Musím poznamenat, že kvalita zdejšího masa je mimořádná. Jednak se mně zdá chuťově mnohem plnější a bohatější než u nás, ale i na pohled je maso krásně opracované a přímo vyzývající k praktickému využití na talíři. Protože když nemusím, tak někdy docela rád něco uvařím, troufám si fušovat i do této oblasti. Teta kupovala dvě krásné svíčkové a ptala se mě, zda chci také. Vykulil jsem oční bulvy a nechápal otázku, než mně sdělila, že je to pro Daničku, aby si je vzala domů do Paříže. Přiznám se, že mně patrně klesla brada údivem, protože jsem si vzpomněl na vyhrátý obsah svého kufru a „vakuované“ perníčky, které jsem před 31 dny přivezl. Zdvorně jsem poděkoval, ale nic takového jsem nechtěl ani zkoušet i přes tetino ujištění, že je to už dávno a mnohokrát úspěšně vyzkoušené. Doma v Shaw St. byly v plném běhu balící přípravy na večerní odlet Pařížanů a tak jsem jen přicmrdoval a byl pro případ potřeby po ruce. Když nadešel čas odjezdu, naložili jsme se strejdou bagáž a společně s tetou a s oběma cestovateli vyrazili směr letiště. Tam vše probíhalo bez komplikací, a když jsme se s nimi rozloučili, navrhla teta ještě další zastávku zase v jiných krámech, protože ji – jak jsem později zjistil – trápilo, že jsem nesehnal pro Járu alespoň svetr. Ten mně totiž napadl jako jedna z nikoliv nevyhnutelných možností. Nic mě však neuchvátilo, protože svetry měly už po sezóně a tak jsem to odpískal, protože se mi již nedostávalo psychických sil nezbytných pro vymetání kšeftů. Vrátili jsme se tedy v podvečer zpět a já jsem v klidu uspořádával svoje věci pro zítřejší večerní odlet. Yvonka se přišla se mnou rozloučit a tak jsem měl příležitost jí poděkovat za pozornost a péči, která mně byla Gascoinci věnována.

Potom jsme už zůstali jen ve třech a byl to zcela neformální, příjemný a ničím nezatěžovaný poslední večer před odletem.

32. den - čtvrtek 21.11.

Počasí není nijak špatné, u nás bychom řekli polojasno. Mám relativně dost času neboť letadlo typu BOEING 747-400 linky KL 844 startuje v 19:20 hodin večer a moji přítomnost na letišti vyžadují nejpozději 45 minut před tím. Mám pro sebe téměř celý den a tak se naposledy vydávám do City, abych splnil svoje předsevzetí podívat se na město z výšky vyhlídkové věže v Centre Point na Market St. Vyjždím nahoru, rozhlížím se, fotografuji kolem dokola, poznávám odtud známá místa i neznámý pohled do vzdálenějšího okolí a přemýšlím, zda je to opravdu naposledy, nebo zda se sem ještě někdy podívám. Je to zajímavý pohled a jsem moc rád, že jsem ho stihnul a nevynechal, protože bych sám sebe dost ošidil. Měl jsem Sydney jako na dlani a vydržel jsem nahoře víc než hodinu. Při pohledech z výšky se mně odvíjel celý můj zdejší pobyt a všechno co jsem mohl vidět a zažít. Sjel jsem dolů, u Macdonalda zdlábnul Big Mac, který byl součástí vstupenky, a pomalu se naposledy loudal a loučil s tímto velezajímavým a čistým městem na pobřeží Pacifiku. Vrátil jsem se do Shaw St. odpoledne, sbalil svoje fidlátka a odjel společně se strejdou, s tetou a s kufrem na letiště k odbavení. I s mimořádnou časovou rezervou a s tetinou vydatnou pomocí při odbavování jsem ani tentokrát nedostal žádné prominentní sedadlo u nouzového východu, takže jsem jen odevzdal kufr na váhu, převzal palubní vstupenku a protože do odletu zbývaly téměř 3 hodiny, vrátili jsme se zpět. Letiště je od Shaw St. vzdáleno cca 3 km a tak to není příliš velký problém zejména při porovnání s 25 km od nás do Ruzyně. Využil jsem velice rád ještě sprchu, najedl jsem se pod tetiným starostlivým dohledem, a když byl čas, sbalil své kabinové zavazadlo doplněné strejdou o krásně vonící manga z Queenslandu, které jsem s velkými obavami o jejich osud během cesty musel vzít. Rozloučil jsem se s tetou a přiznávám, že jsem byl trochu „na měkko“ při vědomí veškeré péče, které se mně v jejich domě během celé doby mého pobytu v Austrálii dostávalo. Nasedl jsem tentokrát už jen se strejdou do Mazdy, naposledy zamával a uháněli jsme k letišti. Cestou jsme už příliš nemluvili, všechno – nebo téměř všechno jsme si za dobu mých australských prázdnin řekli a odjížděl jsem s vědomím, že mezi námi nejsou žádné sporné věci a že si vzájemně důvěřujeme. Na letišti jsme se už jen rychle rozloučili, poděkoval jsem za pozorné pohostinství, péči a báječný odpočinek, zamával odjíždějícímu strejdovi a pomalu se odebral k pasové kontrole. Měl jsem čas, nic mě nehonilo, o nic jsem se nemusel starat a tak jsem v klidu a pohodě očekával další průběh skutečného přesunu.

Seděl jsem stejně jako při cestě sem na pravé straně asi o 10 řad blíž k středu letadla. Po uhníždění se svým sedadle jsem zjistil, že v řadě přímo za mnou cestuje polská rodina sestávající z matky a 4 dětí ve věku od 1 do 5-ti let. Nemám a nikdy jsem nic neměl proti dětem – mám dost svých a tak trochu vím, o co jde, ale tohle bylo skutečně silné, protože buď řvaly (nikoliv plakaly) všechny najednou, nebo jednotlivě tak, že se s železnou pravidelností střídaly. Jedno přestalo a druhé začalo a tak to šlo až do Amsterdamu včetně přestávky při mezipřistání v Singapuru. Nepomáhala ani sluchátka na uších a příjemná hudba v nich. A tak jsem chvílemi jedl nabízené dobroty, popíjel velmi slušné španělské červené Gran Feudo 1993, zavíral oči a snad také chvílku pospával. V Singapuru jsem se prošel, protáhnul, a když jsem zaregistroval, že v 0:15 hodin místního času je zdejší teplota 27°C, příliš se mně nezamlouvala avizovaná nabídka na 1°C v Amsterdamu. Vrátil jsem se do kabiny a let pokračoval severozápadním směrem přes Asii do Evropy. (Pokračování)

Česká příjmení Divad (temere.com) 9. 01. 2005

(Pokračování)

Těž vám chceme povědět něco o příjmení, které je 54. nejčastějším příjmením v našich zemích, při čemž není téměř rozdílu v počtu těchto příjmení v Čechách, na Moravě nebo ve Slezsku. Na počet obyvatel té které země je to přibližně stejný počet. Příjmení **BLÁHA** je čtvrtým nejčastějším příjmením od „B“ a v České republice žije téměř 13.000 lidí, kteří se podepisují jako Bláha, či Bláhová.

Ze známých lidí, kteří nosí toto příjmení, můžeme jmenovat Inocence Arnošta Bláhu (1879 – 1960), který ve své době byl významným filosofem a sociologem.

Ivo Bláha pak je hudební skladatel, který obdržel cenu UNESCO za svůj 3. smyčcový kvartet. Nejznámějším z „Bláhů“ bude asi Josef Bláha, český filmový herec, který byl členem divadla na Vinohradech a hojně obsazovaným hercem ve filmech a v televizi. Vzpomeňme jeho role v „Dívce na koštěti“, nebo v televizním seriálu „Hříšní lidé města pražského“, kde ztvárnil jednoho z prvorepublikových tajných. Můžeme též jmenovat Václava Bláhu, nositele několika ocenění za knihy roku, které ilustroval. Zdeněk Bláha vlastním jménem Z. Klocperk pak byl českým dramatikem a divadelním a filmovým dramaturgem, který svá díla psal poplatná režimu své doby, z níž také čerpal náměty pro své hry a scénáře.

Je zajímavé, že úžas nad něčím výjimečným, překvapivým vyjadřujeme slůvky „ty bláho“, aniž bychom tím mysleli nějakou konkrétní osobu. V místopisných názvech pak najdeme v okrese Příbram Bláhovou Lhotu, ve jménech potoků najdeme Bláhovský potok. Od příjmení Bláha pak jsou odvozována i další příjmení jako např. Blah, Blaha, Blaniček, Blahák, Blahem, Blahetka, Blahna, Blahník, Blaho, Blahos, Blahota, Blahou a zdobně Blahouček, Blahout, Bláhovec, Blahovský, Blahoš, Blahun, Blahuněk, Blahota, Blach, Blahynka, ale i jméno známého operního pěvce Beno Blachuta.

Příjmení Bláha je zařazováno do kategorie těch příjmení, která vznikala ze jmen osobních, křestních. Příjmení Bláha nebo Blaha mohlo vzniknout z křestního jména Blahoslav, Blahomil nebo Blahomír. Toto všechno byla křestní jména zcela běžná v době, kdy vznikala příjmení. Jestliže pak byla odtržena první slabika bla-, byly k ní přidávány, někdy nahodile, někdy úmyslně různé koncovky a tak vzniklo to, co v českém jazyce je naprostou výjimkou, tedy značné množství variací jména Bláha. Jazykovědci se domnívají, že jméno Blahoslav je obdobou latinského jména Benedictus (od kterého je odvozováno příjmení Beneš) a znamenalo požehnaný. Jestliže se však jedná o analogii rusko bulharského jména Blahoslav, to pak znamená žehnati, požehnati.

Jen tak na okraj lze poznamenat, že i příjmení Blažek patrně vzniklo odvozením od příjmení Bláha a tady nezbyvá než připomenout písničku, při které si vždy vzpomenu na nezapomenutelného chytrého člověka, filozofa a klauna v tom nejlepší slova smyslu Jana Wericha který zpíval „...rouhala se Blažková, rouhala se Bohu. Bůh ji za to potrestal, potvoru, zlámala si nohu“.

Nyní si povíme něco o příjmení **VALENTA**, kterým se vykazuje téměř 13.000 lidí, žijících na území České republiky. Je 55. nejčastějším příjmením v našich zemích a je 4-5 nejrozšířenějším příjmením od písmene „V“. Příjmení Valenta je odvozeno z blízkého jména Valentin a tak i do podvědomí obecného lidu dříve vešlo úsloví „nemoc sv. Valentina“, což bylo označení pro padoucníci. Je zajímavé, že i v geologii známe nerost „Valentinit“, což je chemicky oxid antimonitý. Od Valentina je odvozeno i jméno španělského města Valencie.

Místopisně lze do skupiny těchto odvozených jmen zařadit i Valtice (nikoliv Valtice, které se jmenovaly německy Feldsberg) na Jičínsku, Valdíkov u Třebíče, Valdov u České Lípy nebo Valeč v okrese Karlovy Vary. Těch odvozených místopisných jmen je více jako např. Valo, Valovice, Valšov, Valšovice, Valtínov. A nejen odvozená jména, ale i rčení jsou známá jako např.: „Na sv. Valentina zamrzne i kolo mlýna“, nebo „Svatý Valentýnek, jara tatínek“. A v neposlední řadě je nutno upozornit i na importovaný svátek zamilovaných sv. Valentina, který je největším přínosem ne zamilovaným (ti se mají mít rádi celoročně a dokazovat si svou lásku stále a ne jen na sv. Valentina), ale zejména těm, kteří podnikají v komerční sféře. Také příjmení, jež je odvozeno od Valenty, potažmo Valentina (neuvažujeme o křestním jménu Valentin, proslavenému zejména ve filmu s Oldřichem Novým) je mnoho, např. Vala, Valas, Valčík, Valda, Valeček, Valek, Valena, Valena, Valencík, Valeník, Valentini, Valech, Valeš, Valeška, Vališ, Valoušek, Valta a mnoho dalších.

Příjmení Valenta bylo odvozeno od jména křestního a pro zajímavost uvádíme, že řada variant odvozených od jména Valenta díky česko-německému prostředí nezačíná písmenem „V“, ale písmenem „F“. Uveďme si to na příkladu u jména Václav. Ten je německy Wenzel. Čech slyší jednoznačně Vencel a stejně tak to pak i napíše. Oproti tomu však Němec si to přečte jako Fencel (české „vé“ je v němčině „ef“, neboli „fau“) a tak může vzniknout další příjmení. Základní jméno, ze kterého bylo příjmení Valenta a další odvozeny, je latinské Valentinus. To je vytvořeno z latinského valens,

v překladu jako silný, statný, zdravý ve smyslu fyzickém a v přeneseném pak mocný, vlivný, vynikající.

Ze známých nositelů příjmení můžeme jmenovat Edvarda Valentu, novináře a spisovatele, který napsal cestopisné fejetony „Světlem pro nic a za nic“, povídky „Lidi, které jsem potkal cestou“, román „Druhé housle“ i psychologického románu z období okupace „Jdi za zeleným světlem“. Františka Valentu vysokoškolského profesora a ekonoma, který se zabýval problémy ekonomiky průmyslu a vědecko technického rozvoje, dále můžeme jmenovat nositele zlaté olympijské medaile, akrobatického skokana na lyžích Valentu, Jaroslava Valentu, českého technika, zabývajícího se zejména studiem nelineárních vlastností materiálů a dalšího novináře Josefa Valentu.

Jen jako zajímavost můžeme v souvislosti se záměnou písmen „v“ a „f“ v českoněmeckém prostředí uvést úvahu, jak je to s nemocí nazývanou ve staročeštině nemocí padoucí neboli „nemocí sv. Valentýna“ čili padoucníci neboli epilepsií. Zde došlo patrně k připodobnění Valentina („v“ jako „fau“) k německému slovesu fallen = padati, protože při epileptickém záchvatu nemocný obvykle v křeči upadne na zem.

56. nejrozšířenějším příjmením v našich zemích je **VÁVRA**. A mezi příjmeními začínajícími od „V“ je pak čtvrtým až pátým nejrozšířenějším. V naší republice žije přes 12.000 žen a mužů, kteří se takto jmenují.

Je zajímavé, že někteří jazykozpytci odvozují toto příjmení od zastaralého „Vavřínák“ nebo „Vavřinčák“, což je vinný hrozen, dozrávající kolem svátku sv. Vavřince. „Vavřinče“ je ovšem také místní název pro letní jablko, nebo „Vavřinka, Vavřinečka“ pro letní hrušku.

I v lidové mluvě známe „slzy sv. Vavřince“, což je lidový název meteorického roje, objevujícího se kolem 12. srpna. Ve staročeštině bychom našli i výraz „pravýs Vávra“, což znamenalo „jsi pravý hlupák“. Místopisně pak známe u Opavy Vávrovice, na Praze-východ Vavřetice, u Blanska a Kutné Hory Vavřinec a u Mělníka Vavřineč. Samostatná skála u Žďáru nad Sázavou se nazývá Vávrova. Vavřinec je ovšem také kopec u Šumperka. Ve středních Čechách u Nymburka pak teče říčka Vavřinec, nebo též nazývaná Výrovka. Známe však i Vavřinecký rybník u Kolína. Z lidových úsloví lze jmenovat: „Když o sv. Vavřinci slunce svítí, budem dobré víno mít. Vavřinec, – první podzimce...“ Od Vavřince bylo odvozeno patrně i příjmení Vávra a mnoho a mnoho dalších příjmení. Namátkou jmenujeme Vavřík, Váva, Vavák, Vavera, Vavrák, Vavrica, Vavřín, Vavro, Vavrouš, Vavřena, Vavřečka, Vavřín, Vavřiš a mnoho dalších.

Příjmení Vávra patří do kategorie příjmení, vzniklých s největší pravděpodobností ze jmen osobních, křestních. Ač se to zdá nelogické základem je latinské Laurentius. Laurentius je jméno utvořené podle názvu starověkého města Laurentum. Doslova tedy Laurentius znamená Laurentian, tj. osoba přicházející z Laurentia, stejně jako Pražák z Prahy, Plzeňák z Plzně apod. Jazykovědec Kopečný pak upozorňuje, že západoslovanské „W“ – místo původně tvrdého „L“ nepřekvapuje. Na Slovákku se dodnes slovo láska vyslovuje jako uláska, tedy kdyby to bylo napsáno tak „wáska“. Základem pojmenování města Laurentius je laurus – tedy vavřín, rostlina užívaná již od dob antického Řecka k dekorování vítězů. Je však nutno uvést, že v Čechách i na Moravě a Slezsku slovo vavřín až do 19. století nebylo známo a tato rostlina se nazývala bobek. A dodnes se setkáváme s „bobkovým listem“, tedy usušeným vavřínovým listem užívaným v gastronomii.

A tak je možné, že v době, kdy se tvořila příjmení, viděli lidé spíše vítěze ověčeného vavřínovým věncem, ratolestí. A jako poznámku lze uvést, že první ze svatých Vavřinců skončil r. 258 jako mučedník, když byl pomalu opékán na roštu nad plameny.

Ze známých osobností můžeme jmenovat Vincence Vávru-Haštalského (1824-1877), novináře, překladatele, spisovatele, politika, který patřil k radikálním demokratům své doby. Dalším by mohl být Anton Vávra (1847-1932) který byl tenorem Národního divadla. Známým byl i mistr houslař s mnoha mezinárodními uznáními Josef Vávra (1903-1973). Nejznámějším však je asi nestor filmových režisérů Otakar Vávra. Dalším pěvcem byl Jan Gilbert Vávra (1888-1950), který byl též hudebním pedagogem. Jaroslav Raimund Vávra pak byl kulturním historikem, prozaikem. Z herců bychom mohli jmenovat i Karla Vávru (1884-1931), člena Vinohradského divadla a na nepo-

sledním místě známých osobností s příjmením Vávra lze jmenovat Václava Vávru, českého zoologa, ředitele zoologického oddělení Národního muzea.

Nyní, vážení čtenáři, abychom vás alespoň v kostce seznámili s padesátým sedmým nejčastějším příjmením u nás i s několika význačnými a známými lidmi, kteří mají či měli ve svých dokladech příjmení **MATOUŠEK**. Příjmení Matoušek je sedmým nejčastějším příjmením od písmene „M“. V Čechách, na Moravě i ve Slezsku bychom našli přes 12.600 lidí nesoucích toto příjmení. Příjmení Matoušek je zdvojnásobenou formou od příjmení Matouš, ale u tohoto příjmení není zcela jisté, zda vzniklo od jména Matěj, nebo Matyáš.

V každém případě je pak zařazeno do kategorie příjmení, jež byla odvozena ze jmen křesťanských. Dnes tři samostatná jména Matouš, Matěj a Matyáš jsou vlastně varianty od jednoho slovního kmene a to od hebrejského jména, které znělo Mattijáh. Koncovka -jáh je zkratkou židovského boha Jahve. Význam celého příjmení pak by se dal s jistou rezervou nazvat jako Boží dar. Svátek Matouše, jednoho ze čtyř evangelistů se slaví 21. září. Evangelista Matouš byl původně celník, nebo výběrčí daní, co se vám líbí více, v Galileji. Udánlivě jedna verze praví, že na Ježíšovu výzvu: „Pojď se mnou!“ se prý beze slova sebral – aniž by dal výpověď z dnešního hlediska – a šel. Jiná verze naopak říká, že vystrojil hostinu, které se zúčastnil i Kristus. Nejasná je také Matoušova smrt. Prý byl proklát oštěpem při hlásání slova Božího v Etiopii, nebo snad v Persii a dokonce snad by to mělo být i v Makedonii. Matouš byl přísným vegetariánem a snadno by tedy mohl být jejich patronem. Klement Alexandrijský o něm zanechal zprávu, že žil velice přísným asketickým životem, živil se pouze rostlinami a maso nikdy nepozřel. Z přísloví bychom mohli jmenovat lidové – Po svatém Matouši, čepici na uši. To prý už začíná opravdový podzim.

Místopisně se nepodařilo nalézt adekvátní pojmenování obce, města, hory, či kopce, ani řeky, rybníka apod. odvozeného od Matouše. Od příjmení Matouš je pak ale odvozeno velké množství dalších příjmení. Jmenujme alespoň některá nejběžnější. Je to Matocha, Matoška, Matouch, Matoušek, Matoušov, Matoušů, Mattoš, Matucha, Matuna, Matura, Matus, Matušák, Matušinec, Matušinský, Matuška, Matušný, Matušovič, Matištím, Matušů a mnoho dalších.

Z význačných lidí, které bychom mohli uvést v souvislosti s tímto příjmením je to Václav Matoušek (1810 – 1861), houslista, kterého uchvátil Paganini a jeho koncert v Praze tak, že i on dosáhl evropského věhlasu jako houslový virtuos. Dále můžeme jmenovat Josefa Matouška (1906 – 1939), který byl archivářem, historikem, politickým publicistou a byl popraven se studentskými funkcionáři v ruzyňských kasárnách po Opletalově pohřbu. Ze sportovního světa jmenujme Annu Matouškovou, cyklistku – krasojezdkyňu, která se stala v tomto sportovním odvětví pětikrát mistry světa. Za zmínku stojí i orientalista Lubor Matouš, žák prof. Hrozného (ten rozluštil písmo Chetitů), profesor Karlovy univerzity, zabýval se klínopisem a přeložil starodávný epos o Gilgamešovi. Ota Matoušek (1890 – 1977) byl český malíř a grafik, autor mnoha obrazů z jihočeské krajiny. Stanislav Matoušek se stal význačným právníkem a pedagogem. Vyučoval na univerzitě v Bratislavě. Jeho specializací bylo ústavní právo. A snad bychom sem mohli zařadit i Matouše z Krakova, který byl církevním teoretikem a reformátorem. Jeho zařazení je možné proto, že byl i vyučujícím na Karlově univerzitě v r. 1384.

Tak to bylo pár poznámek k příjmení Matoušek a příště nás čeká příjmení Říha, při kterém hned napadne, zejména starší, sportovně založenou generaci, vynikající fotbalový kouzelník, brilantní technik Jan Říha, hráč pražské Sparty. (Pokračování)

PO PŘÍMÉ VOLBĚ ČESKÉHO PREZIDENTA

Dáša Ptáčková

Od minulého roku již máme na pražském Hradě prezidenta zvoleného prostými voliči a nikoli parlamentem. Zasedl tedy tam, kde kdysi zasedali čeští králové, muž zvolený většinou oprávněných českých voličů v republice i v zahraničí. Tento dosud nezvyklý způsob prezidentské volby v České republice, používaný však i v mnoha jiných evropských republikách, si Češi vyžádali v naději, že na nejvyšší stolec Hradčan bude zvolen skutečný zástupce občanů, a že nebude prezident pouhým vykonavatelem

vůle a přání politických stran. Zvolen byl s takovými nadějemi někdejší sociální demokrat Miloš Zeman, a voličům nakonec snad ani nevadilo, že kdysi působil ve straně komunistů. Teprve budoucnost ukáže, jak se tento nově zvolený prezident osvědčí v očích a myslích jeho voličů, a vůbec všech, jež po několik let bude reprezentovat doma i v cizině.

Když se prvním prezidentem Československé republiky stal T. G. Masaryk, byl oblíbencem všech, takřka všech – samozřejmě s výjimkou českých Němců. Byl to pravděpodobně nejpopulárnější prezident, který kdy na Hradě na prezidentský stolec zasednul a jeho popularita zůstane neopakovatelná. Tak jako i všichni další českoslovenští a potom čeští prezidenti – a byla jich už pěkná řada – složil Masaryk prezidentský slib na Hradě v historickém Vladislavském sále zbudovaném v době jagelonských králů, a ani prezident Zeman netvořil výjimku. Druhý prezident Československé republiky, Edvard Beneš už však nebyl nekontroverzním nejvyšším představitelem státní moci. Všichni komunističtí prezidenti pak sdíleli společnou neoblíbenost národa. Jako Masaryk, i Václav Havel zahajoval svou prezidentskou funkci jako všeoblíbený favorit – a končil ovšem ve víru stranických tahanic a za rozpadu Československa jako státu dvou bratrských národů. Není možno nezmínit se o tragickém osudu prezidenta Emila Háchy, dosazeného do nejvyššího úřadu státu za pohnutých okolností z pozice bývalého vysokého správního soudce, proti jeho počátečnímu odporu, když mu byly do rukou vloženy povinnosti tak zvaného „státního prezidenta“, posluhovat německým okupantům země. Jeho smrt těsně po osvobození mu nakonec byla vykoupením z úřadu trpitele. Po Benešovi byli potom už všichni naši prezidenti komunisté až do té proslulé sametové revoluce.

Miloš Zeman je už nyní třetím českým prezidentem za éry nově nabyté svobody země zdecimované marxistickým terorem. Je nejvyšším státním činitelem v zemi, kde po pádu bolševizmu lidé zaměnili pojem svobody za anarchii, a někteří z nich si ji doposud vykládají jako průkazku platnou ku krádežím. Devastace českých zemí, od selských rodů po dobře fungující průmysl a obchod, byla během téměř půl století doprovázena dokonalou devastací občanské morálky, a ta bude jistě ještě po několika dalších generacích patrná. Mezi několika doporučenými kandidáty na volbu prezidenta byl vloni nakonec s Milošem Zemanem postaven k poslední rozhodné volbě Karel Schwarzenberg, muž nesporně čestný a charakterní, vykonávající moudře odpovědný úřad ministra zahraničí, tak řečený „kníže pán“. Kníže pán byl pak ale přece jenom většinou voličů odsunut na druhé místo. Nakupily se na jeho hlavu celé hory nepravd a vyložených lží.

Češi na muže jeho profilu stále ještě hledí jako na člověka příšlého z exilu, jako na emigranta, který jim nerozumí, nesdílel jejich osud za nesvobodu, má za manželku Rakušanku, hovoří podivnou češtinou, nezná slova české hymny, je ze šlechtické rodiny – není to jednoduše „jejich“ člověk. Nic naplat, zvolen byl přímou volbou občanů populista Zeman a dnes sedí na Hradě.

Češi samozřejmě nemohou očekávat, že každý prezidentský kandidát bude vzdělaným a svědomitým Masarykem s heslem Pravda vítězí. On ani Masaryk sám kdysi nebyl svému národu tatíčkem Masarykem – vždyť byl například jako odpůrce pravosti podvržených Rukopisů, jako zastánce člověka křivě obžalovaného z rituální vraždy, a vůbec jako bořič vžitých českých model před první světovou válkou v Čechách považován za nepohodlného bouřliváka. Teprve jeho práce v zahraničí lidí doma přesvědčila o jeho kvalitách. Češi si budou muset zvyknout na situaci zcela běžnou jinde, třeba ve Francii, tam dnes už dávno samozřejmě, že totiž zvolený prezident není oblíbencem všech, že není a ani nemůže být miláčkem všech lidí. Bude tedy zapotřebí vydržet i éru Zemanovu, i pokud se komu on nezamlouvá. „...Za první republiky vítaly prezidenta při jeho návštěvě Národního divadla fanfáry z Libuše. Zlí jazykově nepřestávají tvrdit, že prezident Zeman prý raději uslyší melodii z populární písně ‚Padla facka, padla na sále‘. Věřili byste?!“ Nicméně, byl zvolen přímými hlasy voličů. Česká republika je již dlouhodobým členem Evropské unie, a její občané si budou muset zvykat i na veřejné činitele jim právě ne vždycky milé a sympatické. Nebo že by Češi chtěli jednou vyzkoušet zase třeba konstituční Monarchii? Což o monarchii, jen aby nepropadli svodům nějakého tlučhuby.

KOLEM PAMÁTNÉHO ROKU 1814

Štěpán Skřivánek

Začal nám nový rok a nevíme, co se stane a co se nestane. Jsme si samozřejmě jisti tím, že Češi nepřestanou reptat a spílat vládě levě, pravě i té prostřední. Víme ale také, co kdysi bylo. Dosud se můžeme jen dohadovat, co nám přinese tento rok 2014. Víme ale, co nám připravila minulá staletí v letech končících čtrnáctkou... Jak vypadal náš svět před dvěma sty lety? Před sto lety, v červenci roku 1914, vypukla první světová válka. A co bylo před dvěma sty lety, v roce 1814? Tehdy toho egocentrická Evropa o událostech na jiných kontinentech mnoho nezaznamenávala, a zaznamenávat ani nechtěla. Z Ameriky se po odloučení od Británie teprve počínala vyvíjet pozdější světová velmoc. Asie – a to především Dálný východ – byl zajímavý především jen pro koloniální mocnosti jako Británii, Francii, Holandsko, Španělsko a Portugalsko. O vládu nad severní Afrikou usilovala především Francie, jih afrického kontinentu kolonizovalo Holandsko. Holandsko také dováželo do Evropy cenné koření z indonéských ostrovů. Austrálie zajímala snad jenom Británii jako vhodné smetiště pro trestance, a zlatokopy tam dráždil jen rychlý zisk z naryžovaného zlata. Na evropském dějišti se ale toho památného roku naproti tomu odehrávaly převratné události.

Evropa se tenkrát počínala oprošťovat od krvavých následků francouzské revoluce, a končily výboje Napoleona Bonaparte, jehož armády po mnoho let bezostyšně brázdily ponižovaným evropským světadílem. Do Vídně byl svolán na rok 1814 mírový kongres vítězných spojenců, mezi nimiž zaujímaly přední místa Rusko a Británie. Mocná ruská říše zasadila v roce 1812 Napoleonově invazní armádě smrtelnou ránu pod vojenským velením generála Kutuzova, a poražený Napoleon byl uvězněn na nepatrném ostrůvku Elba. Nebylo divu, že mírový kongres byl svolán do hlavního města tou dobou ještě mocné a rozlehlé středoevropské země, habsburského Rakouska. Tam vykonával podstatný vliv obratný kancléř Metternich, jenž jako hlavní rádce císaře Františka I byl hybnou silou celého mírového zasedání. Metternich sice kdysi předtím doporučil Františkovi dát diplomatically Napoleonovi za manželku svou vlastní dceru poté, co se francouzský Korsičan rozkmořil s Josefínou, to však nebylo zručnému rakouskému kancléři vážnou překážkou v tom, aby se prosadil jako neúnavný organizátor vídeňského mírového zasedání... Vídeň už začínala tehdy tančit proslulé valčíky, do hlavního města habsburského mocnářství se z celé šlechtické Evropy počaly sjíždět houfy diplomatů, jejich manželek i milenek v elegantních dobových úborech a obtížených klenoty, a Vídeň vířila v duchu ponapoleonského veselí, již také v tříčtvrtečním taktu. Avšak do toho víru nadšení došla zpráva, že se Bonapartovi podařilo z Elby uprchnout, postavit v Paříži novou bojeschopnou vojenskou sílu, a nezbývalo než mírový kongres přerušit a znovu se mu vojensky postavit. Jak známo, konečnou ránu utrpěl Napoleon v rozhodné bitvě u belgického Waterloo, a zasadil mu ji anglický generál Wellington. Tak došlo k situaci, kdy francouzská expanze byla nakonec zastavena carským Ruskem a mocnou námořní říší Velkou Británií, první průmyslovou velmocí ve světě, za vlády Jiřího IV z hannoverského královského rodu...

Kolik hlav, tolik mínění a názorů. Je možno uvažovat i tak, že počátkem devatenáctého století byla již Británie světovou koloniální velmocí se vzrůstající průmyslovou kapacitou a mezinárodní prestiží prvního řádu, Francie noblesní inspirátorkou společenských a kulturních reforem, Rusko hermeticky zabeđeným byt vojensky úspěšným carským obrem, a Holandsko vítaným dodavatelem koření. Po vzrušeném oživení napoleonských snah po Bonapartově útěku z Elby a jeho konečné porážce u Waterloo, pokračovalo vídeňské mírové jednání k uklidnění rozjitřené Evropy ve valčíkovém tempu. Evropa byla ale nakonec jakoby zvodotěsněna až do revolučního roku 1848. Nastalo údobí tak zvané Svaté aliance konzervativních evropských vlád. Francie nastoupila cestu poražené velmoci. Británie se jako průmyslový obr stávala vládkyní nad vlnami světových oceánů a v do té doby rozdrobeném Německu se utvořil tak zvaný Rýnský spolek pod vedením rozpínajícího se Pruska. Rakousko, obohacené o obrovská území severní Itálie, Haliče a jiných, bylo téměř neprodyšně uzavřeno novostem – snad s výjimkou hudebního umění.

Čím byl rok 1814 pozoruhodný zemím českého království dobrovolně českými stavy vydaného v šestnáctém století Habsburkům, a počátkem devatenáctého století jen živořícím ve stínu císařské Vídně? Čechy a Morava procházely v tom čase druhou

vlnou pilné činnosti obrozenských buditelů. Po generaci Dobrovského nastoupila generace Jungmannova, ale Máchův revoluční vzmach v básnickém umění českého jazyka byl ještě nepoznan. Politicky byli Češi prakticky u dna své někdejší tvořivé velikosti. Toleranční patent Josefa II sice dopřával poměrnou náboženskou svobodu, samozřejmě pod nelíčeným odporem katolické Vídně, ale nedocházelo k nijak zvláště znatelnému rozvoji kdysi potlačené českobratrské církve. Moravy se napoleonské války a evropské machinace dotkly dosti citelně, především asi bitvou u Slavkova. Češství se ale tou dobou jen začínalo pozvolna, velmi pozvolna, probouzet k dalšímu životu. Jinak památný rok 1814 proslavený zahájením vídeňského mírového kongresu v českých zemích nezpůsoboval zřejmý rozruch, i když potom jeho následky tam způsobovaly stagnaci veškerého politického dění. Ještě se blaničtí rytíři neprobouzeli, ještě se na politickém nebi neukazoval žádný Masaryk – a novodobá česká literatura byla v doposavad plenkách. Jak tu dobu v Čechách nazval spisovatel Šmilovský? Za ranních červánků...

PERLY A PERLIČKY – sokolské i nesokolské

Snad ještě nikdy se nezúčastnilo mikulášské nadílky v našem sokolském Národním domě ve French's Forest v Sydney tolik dětí s rodiči a s prarodiči – **Mikuláš naděloval v prosinci minulého roku skutečně velikému rozradostněnému heinu malých věřících.** Hlavně asi proto, že se v Sydney v posledních letech rozrostla mnohatisícová kolonie mladých Čechů a Slováků požehnaných záplavou drobotiny. Odhaduje se, že se sešlo onoho slunného nedělního odpoledne možná zhruba na sto capartů, a to je počet účtvhodný, účtvhodný i proto, že i v Country Clubu se rovněž touž dobou snesl s nebes tam neméně radostně očekávaný nebešťan. Jak se však ukázalo, oba česko-slovenští svatí Mikuláši v Novém Jižním Walesu však přinesli radost všem a nik si ani vzájemně nekonkurovali... Ten sokolský Mikuláš se honosil přirozenou vážností, úsměv i mohutnými vousy, z nichž jedno, to viditelné, se stkvělo nebeskou bělostí, a to druhé, to opravdové a nově vloni pečlivě vnpěstované, patřilo Mikuláši s důstoinou berlou a ctihodností, bratru Petru Čermákovi, doprovázenému nikoli pouze jedním dalším božským poslem dobra, nýbrž dvěma rozkošnými bvy černovlasými andílkami. Anděl vvsloužilce v podobě sestr Berntsenové se údajně neodvažoval sehrát svou obvyklou roli před bvystrými zraky své moudrosti rvchle nabývající vnučkami, a rozumně se uchýlil do ústraní. Netřeba snad ani zdůrazňovat, že doprovod s nebeských výšin byl zpestřen rudými vidlemi pekelníka v podání bratra starosty Jendy Jelínka, jenž se na tu nebeskou hodinku úspěšně zbavil své obvyklé starostenské důstoinosti a dovedl mistrovsky se svou již jakoby vžitou a samozřejmě čertovskou nonšalancí vnpeklít údiv na nejedné tváři obdarovávaných. Nu prostě, byla to radostná podívaná. Ani kuchvně ani včep neselhalv a nezaznamenalv prv nížádnou finanční úhonu. K povznesení všeobecné nálady – ještě před příchodem nebešťanů – se zasloužilv hrou na housle a flétnu slečny Patricie Bencová a Katka Salašovičová: ukázalv se rovněž jako dvě elegantní tanečnice, později se proměnilv v neméně přitažlivé andělské bvtosti. Obzvláštní dík náleží i manželům Henklovým za jejich vzorné přispění k úspěchu mikulášské nadílky, i všem ostatním obětavým pomocníkům...

V prosinci byla světová media plna chválv a vzpomínek věnovaných zesnulému Nelsonu Mandelovi, vítězi nad apartheidem v Jižní Africe. Jeho památce se přišlo poklonit mnoho světových státníků, včetně amerického prezidenta. Po mnohaletém věznění se opravdu Mandelovi podařilo nenásilně zdolat neudržitelnou situaci, kdy menšina bílých Evropanů udržovala naprostou většinu jihoafrického obyvateľstva v jakémsi permanentním státním uiařmení zvaném „apartheid“. Budiž mu za toto vítězství nad neprávem vzdán zasloužený dík. Nelze ovšem na druhé straně zamlčet, že Mandela byl kdysi i členem jihoafrické komunistické strany, a že v době kdy se on pouštěl do boje proti útlaku lidské důstoinosti v Jižní Africe, bylo ve státech komunistv ovládaných několik desítek, ba set milionů lidských duší bezohledně mučeno a života zbavováno za krutých podmínek bolševickými vládci. Bvli chladnokrevně vraždění, nikoli pouze držení v nerovnoprávnosti. Nepamatuji se, že by se byl

Nelson Mandela oněch novražďených stamilionů něiak obzvláště zastával – v Kam-
bodži bvlo v té době vvvražďování milionů „třídňích nepřátel“ na denním pořádku...
Je tudíž záhodno uvědomit si a nespouštět se zřetele, že **Nelson Mandela, osvobo-
ditel černočů v Jižní Africe, bv takě členem vražďdného mezinárodního
spolku násilníků bez omluv a skrupulí**, a že se proti oněm zievňým zločinům niiak
nepostavil, nebo alespoň neviáďřil... Mandelovo pohřbívání se neobešlo bez rvtmic-
kých tanečňích pohvbů pozůstalého národa. Zesnulý bv nakonec pietně uložen do
země ve své rodné obci, a to s náležitými křesťanskými poctami... Nezbývá snad než
dodat, že dokud nedoide k všeobecnému vzdělání všech, bude cesta k demokracii
v iihoafričké republice dlážděna zklamáním – tak jako i jinde v Africe. To bude
vyžadovat několik generací a velké trpělivosti.

Pozor a napnout zrak i obě uši – další trumf městu Melbourne! Dostal se mi totiž do
ruky svazeček s historií Nižboru a Nižborska u Berouna. Do nedávna nesla obec
Nižbor jméno Nová Huť. Dovídám se s nemalým potěšením, že v Nižboru trávlila své
ďetství pozďější světoznámá **česká operní zpěvačka Gabriela Roubalová**, známá
jako „**La Boema**“. Narodila se sice v Radnici u Plzně, dětství však trávlila právě v Niž-
boru, kde byl její otec knížecím sládkem. Roubalové se potom dostalo prvotřídňího
pěveckého vyškolení, především v Itálii, a vypracovala se na mezinárodní operní divu.
Zakotvila nakonec s manželem v roce 1881 v australském Melbourne, kde si
otevřela hudební školu, a kde též v roce 1922 zemřela. Působila tudíž v Austrálii
hezkou řádku let – a nebyl tedy Eduard Borovanský přece jen prvním českým
průkopňíkem umění v pátém světadílu! Možná, milí čtenáři, že mnozí z vás už to
věďeli dávno. Pro mne byl tento objev senačňí a uspokojivou novinkou.

Léta ubíhají, a i život národů pokračuje ve tvoření dějin. Ve svých životech pokračují
v rozďelených státních celcích zcela pokojně i republika Slovenská a republika
Česká. Jednatřicátého prosince minulého roku uplynulo právě **dvacet let od druhého
odloučení Čechů a Slováků** do dvou samostatných státních celků. Toto nové
rozloučení bylo především výsledkem rozporu mezi dvěma politiky, a asi též výsled-
kem pocitu bratřích Slováků, že jim Praha nedopřává všeho, co Slovensku náleží.
Nicméně v roce 1993 došlo k roztržce nikoli příkloněním se Slovenska k nacistic-
kému Německu, jak k tomu došlo v onom osudném roce 1939, čtrnáctého března.
Tehdy, v nejtěžší hodině Čechů, Slovensko pod vedením záludného Monsignora Tisa
se neostýchalo spojit se s Hitlerem, a nakonec po jeho boku i vyhlásit válku Spojen-
cům. Dnes ty mladší generace Slováků si oněch potupňích chvil svého národa buď
nejsou vůbec vědomy, nebo si jich vědomy nechtějí být. Zde v Austrálii, kde
roduvěrní přívrženci Hlinkových gard a arizátorských výpadů ještě donedávna brojili
proti jakékoli spolupráci s Čechy, dnes ta zapšklá maďaronská klika pozvolna mizí,
a mezi tisíci mladých Slováků a Čechů zde v Austrálii studujících a s chutí pobýva-
jících panuje ta nejtěsnější a nejpráťelšťejší spolupráce. Není zde dnes prakticky
jediného krajanského spolku, kde by Češi a Slováci spolu svorně nepůsobili. Jak se
zdá, rozďelení našich bratřských republik působí blahodárně i doma. Je pravďe-
podobné, že k dnešňímu vzájemnému souladu přispělo hlavně to, že během rozďelo-
vání obou národů do zvláštňích států nebyla prolita ani kapička krve, což neplatí
o bouřlivém a krvavém dělení někdejší Jugoslávie. Snad nikdy ještě spolu naše dva
bratřské národy nežily v takovém souzvuku, v němž vedle sebe žijí dnes. Nicméně –
pokud mne se týče – kdyby někdy došlo k nějakému referendu o soužití v jediném
státě, byl bych proti takovému spojení. Opatřnosti ani v této záležitosti nezbývá.

Tento rok 2014 uběhne už plňích **sto let od vyhlášení první světové války**. V Ra-
kousku, tehďejší středoevropské velmoci, byla po sarajevském atentátu na habsbur-
ského potentáta vyhlášena mobilizace na den svatě Anny, tedy šestadvacátého
července toho neblahého roku. Brzy na to vyhlásilo Rakousko válku malému Srbsku,
a s ním spráťeleně Německo se k habsburské mocnosti připojilo. Jak se dnes zdá,
sarajevský atentát byl pouhou záminkou Německu a Rakousku k vojenskému
výpadu již ďele připravovanému. Carské Rusko ovšem přispěchalo na pomoc napade-
nému pravoslavnému slovanskému stáťecku, a světová mela se počala potom rozvíjet
s připojením Britanie a Francie, a nakonec i Spojených Států a Japonska. Smočila se

v tom chumlu i Itálie, nejprve si pohrávající s podporou germánských útočníků, nakonec ale skončivší jako spojenec dohodových mocností... Čeští vojáci rukovali do rakouské armády jen neradi a voják Švejk se nestal národním hrdinou jen v Haškově románu. Němci a Rakušané první světovou vojnu prohráli; habsburská monarchie zmizela z mapy Evropy. Netrvalo pak příliš dlouho, a Němci ve své notorické dravosti se neštíteli vyprovokovat další světový konflikt, v němž byli opět poraženi... Jak zní ta praktická poučka? Kdo nechce znát dějiny... a tak dále. Nepoučitelnost ovšem není jedinou lidskou slabostí.

Zachce-li se vám, milí čtenáři, zachce-li se vám uzeného vepřového kolínka – nechte si posloužit, a nemusíte ani cestovat do republiky. Bude vám chutně a elegantně naservírováno v nejlepší české, respektive československé restauraci, kterou Sydney kdy vůbec viděla. Můžete si takové kolínko objednat k obědu či k večeři v restauraci **La Bohème**, která se před časem **přemístila z poloostrovního Balmainu do velmi frekventovaného Glebu**. Je teď ta restaurace prostornější, jaksi kompaktnější, a je nadále vedena česky, československy. To uzené vepřové kolínko se zdá být velmi populárním a zřejmě vyhledávaným pokrmem v La Bohème, i když Češi a Slováci tam netvoří většinu zákazníků. Je to nicméně restaurace vedena přísně a důsledně československy – zdvořile, úslužně, obratně, promptně a zřejmě velice úspěšně. Vedena je tak, jak to Češi v Čechách věst dosud bohužel nedovedou. Všechna čest. Majitelé jako by se byli poučili z chyb všech svých minulých předchůdců, kteří kdy provozovali v Sydney podniky se stolováním. Restauratér Čtvrtečka kdysi vařival skvěle, leč nikdy se nedovtípl, že nelze uvádět v King Street menu v češtině. Svou restauraci prodal Francouzům. Ti ji sice dali provençalské pojmenování, avšak jídelní lístek vedli v angličtině. Nevařili zdaleka tak dobře jako vařival restauratér Čtvrtečka, a ceny jídel nicméně ihned zvýšili – leč během několika týdnů se jejich podnik stal dostaveníčkem soudců a jiných právníků z Phillip Street a okolí... Podobný osud stihnul nakonec i českého majitele vynikající české restaurace „Labužník“ poblíže Rushcutters Bay. Ten si nedal nikdy vymluvit, že ze jména „Labužník“ si budou Australané tropit žerty. La Bohème má jméno francouzsky české, český jídelníček je dovedně promítnut do několika populárních evropských jazyků – a české vedení a česká obsluha skýtají stoprocentní požitek všem národnostem pod vlídným českým dozorem. Dondíte si tam, a uvidíte, že mi dáte za pravdu. Zdá se mi, že nic neposloužilo tomuto podniku víc než nehorázné zvýšení činže balmainským majitelem budovy. Někdy prostě ziskuchtivý nájemce dokope nájemníka až téměř k výšinám nebeským. Tam La Bohème dokopal majitel domu v Balmain. Dobře tak! Jak již řečeno – dondíte a užasnete.

Lovec perel Bojar

BRONTE CAFÉ

Edgar Dutka

Seděl u kavárenského stolku v proutěném křesílku obráceném k písčité pláži a průhledem mezi dvěma vysokými palmami pozoroval oceán před sebou; slunce zapadalo za jeho zády a oceán měl nyní temně zelenou barvu, která by se svou hloubkou určitě dala přirovnat k barvě nějakého drahokamu, ale nevěděl ke kterému; znal pouze dva tři a ani jeden z nich nebyl takhle zelený. I obloha se v průběhu dne proměňovala; nyní, v tom ubývající slunci byla zcela nepochopitelně nejsvětlejší v dáli nad východním horizontem, který se mu zdál beznadějně prázdný. Jediný pohyb teď obstarávali nenažraní ukřičení rackové a chlapík v žlutém tričku, který na bodec napichoval pohozené papírky a házel je do plastického pytle. A samozřejmě za betonovou kolonádou mohutný oceán neúnavně dobývající pevninu. Polonahé najády se už dávno zvedly z písčité pláže a odešly pod sprchu, kdežto mladíci v neoprénech s prkny pod paží sestupovali po schodech vytesaných v nyní ohnivě zářících skalách dolů, k burácejícím vlnám. O víkendech vyjíždí z plechové boudy mašinka a vozí malé děti kolem dokola po trávníku a ani rodiny se nemají k odchodu. Ten den byl obyčejný všední den. Muži v proutěném křesílku se však jevil úplně jinak, připadal mu osudový.

Belu potkal pozdě; teprve před čtrnácti dny. Ve městě v arkádě Piccadilly o polední pauze. Nikdy by ji nepoznal, i kdyby se předtím potkali, určitě by neměl odvahu ji oslovit. Styděl se za svou mizernou znalost jazyka, celý rok proklínal svá školní léta v totalitě, která ho degradovala na němého pozorovatele a pro opačné pohlaví na směšného přivandrovalce bez budoucnosti. Ostatně, tak se po celý čas cítil i on sám. Nenapadlo by ho, že ta nevšedně půvabná černo vláska může být jeho krajanka. Seznámil je doktor S., a jak se ukázalo, nebyli první pár, který dal dohromady; občas si zahrál na pánaboha i se všemi následky. Doktor S. ho přivedl jakoby náhodou ke stolku v poledním bistru a představil ho Bele, která pojídala nějaký salát, ale to jí nevadilo, aby si ubrouskem utřela pusu, podala mu ruku a hezky se na něho usmála. Jinak to ani neuměla. Později musel uznat, že ten úsměv je její strašná zbraň, kterou si porobí kohokoliv. Jejich rozhovor byl krátký: Jak jste tady dlouho? Bude to rok. A vy? Já už jsem tady ani nepamatuji. Ale teď musím běžet. Mám dole v arkádě butik a už bude jedna. Ale můžeme někdy zajít na večeři, kdybyste chtěl. Zastavte se pro mě. Zvu vás.

Zvedla se, jen lehce kývla na číšnici, měla tam nejspíš otevřený účet, a odcházela, aniž se ohlédla. Nepotřebovala se ujišťovat, zda z ní muži nespouštějí oči. Byla si toho vědoma. Jak sestupovala se schodů, postupně mu mizela z očí, nakonec viděl už jen její dlouhé černé vlasy až na ramena a před očima mu zůstal jen chaotický obraz složený z jejích detailů - řeč, oči, grimasy, její prsty, rty, zlatý řetízek ve výstrihu. Zůstal sedět u svého kafe a položil si marnou otázku bez odpovědi: Proč Belu nepotkal aspoň před měsícem nebo nejlépe hned, když přijel a ne až teď, když se už rozhodl.

„Dáte si ještě něco, pane?“

„Kafe. Černé kafe. Nebo ne. Dejte mi ještě jednu dvojitou whisky.“

Večeře při svíčkách byla strašná; uvědomil si, že se do Bely zamiloval. Nebylo by to nic těžkého po takovém půstu, ale on se do ní zamiloval jako do bytosti, jež mu dokonce nabídla návrat k jeho vlastní práci. Věděl od doktora S., že kdysi doma hrála v jedné z mnoha filmových adaptací slavného románu Barunku; musela být opravdu líbezná dívenka, ale neskončila jako zažloutlá fotka dítěte. Pocházela z východních krajů, byla tak zvaná Východňárka (jak se jim doma říkalo), o kterých se tradovalo, že jsou nejen půvabné a bezprostřední, ale i dostatečně dravé a svá předsevzetí umí naplnit. To všechno na Belu platí. Nejdříve prodávala svetry s moderními originálními vzory, které si sama nakreslila i upletla, a když obchod s netradičními svetry začal vynášet, už pouze křížkovala na čtverečkovaný papír další a další nápadité vzory a jejich upletení nechávala ženám, které stejně seděly doma a neměly co na práci, než hlídat děti. Během krátké doby si mohla otevřít vlastní krámk v luxusní arkádě v centru města a o dovolených pravidelně cestovat po světě a sbírat inspiraci. Náklady si přičítala k nákladům na podnikání. Samozřejmě, že se mu tím vším chlubila. Kdyby on byl něčeho takového schopen, také by se pochlubil. Vyprávěla mu to mezi jídlem a on se ani nemusel nutit být jejím pozorným posluchačem. Bela se mu zdála obdivuhodná. Po celou dobu kdesi v sobě potlačoval smutek z toho, že odjíždí, že už všechno zařídil, že se vrací domů a že to také všem písemně oznámil. Už se s tím nedá nic dělat. Bele to zatím tajil. Byl přesvědčený, že jeho rozhodnutí by rázem zrušilo kouzlo dvou běženců, kteří se náhodou potkají na druhém konci světa a sblíží se; sní spolu jídlo, vypijí spolu láhev vína. Zapálil si lehký doutník. Bela nekouří; dbá na sebe. Každé ráno běhá kolem moře. Bydlel na Randwicku v malém pronajatém pokoji s příslušenstvím, vlastně tam stále ještě bydlí, než si odnese svá zavazadla, kdežto ona bydlí přímo tady na Bronte, nahoře nad zálivem, v nové bytovce si pronajala nebo snad koupila byt s výhledem na oceán. Projevilo přání - napůl žertem napůl vážně - že by se na oceán z jejích oken rád podíval. Nereagovala na jeho přání. Řekla mu, že žije s kočkou. To bylo ještě tenkrát, na začátku jejich známostí. Z chodníku *Bronte Café*, kde teď seděl, a kde sedával od té doby každé příští ráno, nebylo pro hustou vegetaci na její byt vidět. Tady vysedával u kafe a četl noviny, zatímco Bela vytrvale běhala po mokřem písku z jednoho konce pláže na druhý a nechávala si bosé nohy olizovat zpěněnou mořskou vodou. On vždy čekal, až slunce trochu povyleze, aby si mohl jít zaplavat; vždy se mýjeli na schůdkách na pláž, letmo se políbili, sotva si vyměnili pár slov a Bela spěchala domů se osprchovat, aby včas mohla ve městě otevřít svůj butik. Teď se mu zdálo, že to byl jejich rituál, že tomu tak bývalo po celé týdny, ve skutečnosti to byly jen čtyři dny. Minulý pátek ho

Bela pozvala k sobě domů na party, kamarádka snad měla narozeniny. Ta záminka se mu zdála trochu okatá. Přišel s dvěma pugéty, jeden pro Belu a jeden pro její kamarádku, a měl pocit, že se mu všichni smějí, ale Bela se ho ujala a dávala všem najevo, že on je její osobně opečovávaný host, se kterým má své záměry, aby to všichni vzali na vědomí. Hrála svou hru. Kolem půlnoci se lidé začali rozcházet...

„Ještě něco, pane?“

„Ne. Anebo jo. Ještě jednu dvojitou.“

Nejen oceán, ale i obloha nad ním mezitím viditelně potemněla. Po horkém dnu – čas milenců! Tu páteční noc, když všichni odešli, Bela ho objala kolem krku a už neodešel. Milovala se a nic si nenechávala na zítřek. Nabídla mu své tělo bez skrupulí. Mohl se ho dotýkat. Mohl ho laskat. Slušelo jí to i bez všech těch *šikézniích* hadříků. Možná měla trošku širší pánev a k ní zase nepatrně kratší nohy. Nebyla to žádná čára. Toho si všiml, už když ji viděl běhat na pláži; znovu ho to napadlo v ranním světle, když se slunce prodralo až k nim do postele a Bela vstala a vědoma si své ženské krásy, šla nahá do koupelny. To, co mu potřebovala říct, mu řekla v noci mezi milováním. Vyprávěla mu svůj život před tím, než přišla na nápad se svetry, hned když přijela do Sydney. Začínala jako herečka. Jazyk i jí dělal potíže a tak dostala nápad a ušila si loutky, maňásky, nacvičila s jednou Australankou, taky herečkou, několik loutkových pohádek pro nejmenší děti a samy dvě začaly s loutkami objíždět mateřské školky, představení pro nejružnější dětské komunity a se svým minidivadlem se dostaly až do Queenslandu a Severního teritoria, kde dokonce přemýšlely rozšířit soubor o domorodé děti. Dvě mladé pohledné holky v nekonečné pustině, to si koledovalo o řetěz dobrodružných historek.

„Dovedeš si to představit?“ řekla a tajuplně se na něho usmívala.

„Nedovedu.“

„Nevadí. Ale chápeš, kam mířím,“ řekla Bela. „Já ti celou tu cestu s loutkami podrobně povyprávím; nedovedeš si ani představit, co nás všechno potkalo, nic si nenechám pro sebe. Na to jedna noc nebude stačit. Prostě, jak jsem ti už naznačila v restauraci – my dva spolu napíšeme knížku. Na tobě bude, aby se dobře četla. S angličtinou si nedělej starosti. Mám taky řůru fotek, kterými knížku vyšperkujeme. Bez tebe bych to nikdy nenapsala, to vím, a ty beze mě bys to nikdy nevymyslel, to vím taky. Bude to bestseller, věř mi.“ Přemožena vlastním nápadem, vrhla se opět na něho. „Tvojeho Anciáša, tys mě spadl z nebe! Miluju tě, zlatko.“

Zpočátku nesdílel Belino nadšení, ale nedal na sobě nic znát. Bylo to vzdálené jeho námětům. Ale na druhou stranu – zachytit životní pouť půvabné Šeherezády, proniknout do jejího nitra, znamená vysedávat u ní a poslouchat, jak mu nadšeně a bez skrupulí vypráví svůj příběh, a moci se přitom celý čas dívat do jejích – muže alarmujících – očí. Představoval si, co ho s ní teprve čeká, až jí bude denně nablízku; vdechovat její vůni, dotýkat se jí, objímat ji a denně vedle ní usínat. Konečně opustí svou samotou, tu panovačnou družku, která se na něho nalepila! Co by si v cizí zemi mohl přát víc? Rozhodl se, že příští pátek neodletí; hned ráno zavolá na aerolinky a všem napíše, že dostal zajímavou nabídku, kterou nemohl odmítnout. Ani nebude lhát.

Škoda, že není sobota. V sobotu je v Bronte Café živá hudba. Mike Bukovsky, který hraje báječný jazz. Bylo by to na rozloučenou. S Belou to nedopadlo dobře. Po té noci, co mu povyprávěla svůj příběh, zaspali a už si ráno nestačila jít zaběhat na pláž a jela rovnou do města otevřít butik. Později jí zavolal, že v poledne taky pojedou do City a půjdou spolu na oběd.

„To není dobrý nápad, zlatko,“ řekla starostlivě. „Přijel zákazník z Melbourne. Chce uzavřít velký obchod. Podzimní kolekci. Nevím, jak dlouho to bude trvat. Musím ho vzít do Piccadilly na salát. Neměla bych na tebe čas, zlatko. Zbytečně bys sem jezdil. A večer s ním musím jít na večeři. Pozval mě.“

„Stejně jedu do města. Jdu do aerolinek.“

„Co tam?“

„Tajemství. Tak v poledne!“ a zavěsil. Stačí mu přece minuta, aby jí prozradil, jak se rozhodl. To ona chce, aby zůstal, ať tedy ví, že se už rozhodl. Zrušit let trvalo jen chvíli. Děje se to přece dnes a denně a slečna v uniformě byla na něho milá. Proplétal se mezi lidmi po rušné polední Pitt Street a přemýšlel, jestli Bele nemá napřed říct, že

si byl rezervovat místo, neboť odlétá domů, a pak ji teprve překvapit oznámením, že právě naopak, svůj let domů před chvílí zrušil a zůstává. Musí spolu přece napsat knížku. Na chlapa v Kristových letech se mu zamýšlený vtípek zdál dětinský; tím spíše, že se o svém plánovaném odletu domů Bele dosud slovem nezmínil. Přesto se nemohl dočkat, jak se bude tvářit, až jí řekne, že kvůli ní zůstává. Uviděl je už z eskalátoru, když jel nahoru. Oni ho neviděli. Muž spíše než na obchodníčka s pletenými svetry vypadal na urostlého *lajfsejvra* z Pobřežní hlídky; byl to opálený, svalnatý mladík, urostlé macho, fešák. Seděli u stolku v poněkud neobchodní pozici; drželi se za obě ruce jako by se společně modlili, ale jaksi intimně, a mezi jejich rty byla mezera, do které by se nevešla ani plochá plastická lžička, kterou tam dávají ke kávě. Obrátil se a seběhl zpátky dolů po schodech. Byl rád, že ho neviděli. Musel si přiznat – ať to byl kdo to byl – že to pro něho bylo nepříjemné překvapení. Později odpoledne, když se uklidnil ve své hospodě na Park Street (kam si občas ve městě chodíval posedět u piva a přemýšlet, a když ho něco napadlo, zapsal si to do notýsku, který stále nosil u sebe), zastavil se za Belou v butiku. Byla tam sama mezi svými apartními svetry. Obchodní jednání skončilo.

„Viděl jsem vás spolu v Arkádě.“

„A na cos přišel?“ Bela se chovala odměřeně. Takhle ji neznal.

„Nechtěl jsem vás rušit.“

„A přesto ti stálo za to, abys tam za námi šel?“

„Musím se přiznat, že mi nepřípadal jako obchodníček, který chce koupit podzimní kolekci.“

„Třeba to ani nebyl obchodník.“

„Můžu vědět, kdo to byl?“ Později musel uznat, že to byla hloupá otázka. Ale už byla venku.

„Zlatko, ty žárliš. Nemám ráda chlapy, kteří žárlí. Vždycky jsou z toho hloupé nepříjemnosti. I my dva jsme přece obchodní partneři a tys mě klidně ojebal, to ti nevádí?“ Cítil se najednou zmatený. Musela to na něm vidět. Usmála se na něho. Okamžitě to byla zase Bela. Její úsměv byl uklidňující. Dokonce i příjemný hlas se jí vrátil. „Přijď zítra. Všechno bude v pořádku. Uvidíš. Teď běž. Mám tady zákazníky.“ Do butiku vešly dvě dámy a Bela se na ně začala usmívat. Zdálo se mu, že se usmívá úplně stejně, jako se před chvílí usmívala na něho.

„Přejete si ještě něco, pane?“

Podíval se nepřítomně na číšníka a ten čekal. Lehce zavrtěl hlavou. Číšník sebral ze stolku prázdnou sklenku, ve které byly ještě poslední zbytky ledu na dně, a odešel. Usoudil, že je hloupost takhle žárřit; neměl tam prostě chodit a především jí to neměl říkat. Koneckonců to byl její obchodní partner, kterého už zná celá léta. Prostě ho pozvala na jídlo. Obchodní jednání. Odepíše to z daní, jak se to tady dělá. Ještě ten den večer koupil kytku a šel si Belu domů usmířit. Do vchodových dveří zrovna vcházel kluk s prknem, svezl se s ním. Jelí spolu výtahem. Kluk na něho promluvil, ale on jen udělal neurčitou grimasu. Neposlouchal ho. Chlapec s prknem vystoupil o poschodí níž. Vyjel až nahoru a hned zazvonil, aby si to nerozmyslel. Dlouho se nic nedělo, ale on zdola viděl, že se u Bely už svítí. Neměla v oknech záclony. Zazvonil ještě jednou. Otevřel mu urostlý *lajfsejvr*, kterého viděl v poledne s Belou v Piccadilly arkádě. Na sobě měl jen ručník. Ačkoliv byl možná o pět let mladší než on, měl širokou kosmatou hrud', kterou mu záviděl. Dole si vyčítal, že nepočkal, až se u dveří objeví Bela, strčil kytku machovi do ruky a jen zamumlal: Pro Belu. A otočil se nazpět k výtahu. Ještě, když se výtahové dveře zavíraly, bočním viděním viděl přicházející Belu, ale dveře se automaticky zavřely a on zmáčkl knoflík.

Kolem nové bytovky byl upravený parčík s lavičkou. Totálně jsem se ztrapnil, opakoval si v duchu stále dokola, a přesto se posadil na lavičku, z které bylo vidět na vchodové dveře. Nevěděl, na co čeká. Snad na zaměstnání u Pinkertonů.

Celý život bojují jeho představy s realitou a on straní svým představám, které mají s realitou málo společného. Ti dva se znají léta, no a co? Spalí spolu. To vylepšuje obchodní vztahy. Aspoň zpočátku. Jestli to trvá tak dlouho, možná se už spolu ani nemilují. Osprchoval se a přespí u ní jako obyčejně. Až se s ním osobně seznámí, tak holt půjde hezky do hotelu. Zachoval se jako malý jarda. Kdyby jí teď, ještě teď zavolal a omluvil se, určitě by ho zase pustila nahoru a v posteli mezi milováním by mohli

pokračovat; ona by vyprávěla svou divokou životní odysseu a on by se na ni jen díval a dělal si poznámky. Otevřeli by si láhev shirázu a ... Co dál? Co za týden? Co za měsíc? Opravdu si myslíš, pisálku, že by si Bela nastěhovala do bytu s výhledem na oceán chlapa, který občas bere noční šichty u benzínky, občas dokonce utahuje šroubky v automobilce a celou tu dobu jen sní o lepších vyhlídkách? Co takhle naučit se plést svetry? Postavit svůj osud na hlavu? To je ono! Postavit se na hlavu a odrážet se ušima.

„Haló!“ zavolal na číšníka, který začínal uklízet. Už dlouho byl jediným hostem a od oceánu začal vát studený východní vítr. Cítil, že je opilý, že už má dost, ale musí přece připít místu, které si za těch pár dní zamiloval. „Dejte mi poslední dvojitou! A vy si taky nalejte,“ zahuhlal. Kdoví, jestli mu rozuměl? Škoda, že tu dneska nehraje Mike Bukovsky. Bylo by to stylové zakončení. Brzo ráno mu to letí. Nesmí zaspát. A když zaspí, bude to považovat za znamení osudu a vrátí se k Bele. Rozhodnuto, stvrzeno, podepsáno. Jenomže jak se teď v noci dostane na Randwick? Číšník přinášel na tácku jen jednu dvojitou whisky a účet.

Why six to eight hours' sleep is best

www.news.com.au October 08, 2013

SLEEPING for between six and eight hours a night could be key to cutting the risk of heart problems and stroke, researchers claim.

A study found people who sleep for fewer than six hours a night were twice as likely to suffer a heart attack or stroke as those who sleep for between six and eight hours.

They also had a two-thirds higher risk of congestive heart failure, where the heart's ability to pump blood around the body weakens, damaging other organs.

But sleeping for more than eight hours was associated with more than double the risk of angina and a 19 per cent higher likelihood of coronary artery disease.

Author Dr Saurabh Aggarwal, of Chicago Medical School, said six to eight hours was the "best period of sleep duration", adding: "People whose sleep duration is at the extremes are at the highest risk of cardiovascular events."

Blackout Britain – why our energy crisis is only just beginning?

David Rose The Spectator 16 November 2013

Costly green measures are behind our rocketing energy bills. But as politicians dither, an even greater crisis awaits

BASF, the world's largest chemical company, has been headquartered in Germany since before the country formally existed. Founded in 1865 by the industrial pioneer Friedrich Engelhorn, it still occupies the vast site on the banks of the Rhine at Ludwigshafen where its first dye and soda factories were built. A third of its staff are employed in Rhineland Palatinate. It is a global company, yet as German as Goethe and gummi bears.

A few days ago Kurt Bock, the firm's chief executive, warned that its Ludwigshafen plant may soon be forced to close, with BASF's German jobs relocated elsewhere. The reason, he said, was Germany's soaring energy costs and the crippling green levies being used to pay for 'renewables' such as wind farms. With German energy prices already twice as high as in the United States and likely to rise much further, the time had come to reconsider 'the competitiveness of the location'.

BASF's British rivals should take no comfort from this. For years Britain has, like Germany, chosen green energy over cheap energy – and piled regulation after regulation, levy after levy, on the providers of fossil fuels. In Germany the effect is now becoming apparent: the sacrifice of industry on the altar of environmentalism. It may sound like economic suicide, but it is precisely the policy which David Cameron's government is pursuing.

Energy now stands at the very centre of British politics, a subject enlivened by Ed Miliband's pledge to freeze household energy bills. His policy is wildly popular, seeing as gas and electricity prices have roughly trebled in the past ten years. More than five million households are now in fuel poverty. As winter advances, the choice between heating and eating isn't some abstract slogan, but a daily dilemma. Each winter in Britain, some 25,000 elderly people die from the cold.

But the debate has been bizarre. Politicians from all benches of the Commons like to lambast the Big Six energy companies, without mentioning their own culpability. Mr. Miliband talks about forcing energy bosses to take pay cuts. Meanwhile David Cameron and Ed Davey, the Liberal Democrat Climate Change Secretary, suggest the answer is to fiddle around with schemes such as the 'eco' levy which subsidizes home insulation, and move them from fuel bills to general taxation, so cutting bills by 7 per cent. Nothing either side is discussing will make more than a temporary cosmetic difference.

While they bicker about trimming a few tens of pounds here or there, Parliament has been dealing with the closing stages of the Energy Bill. This, working in concert with its predecessor, the 2008 Climate Change Act, will inflict the biggest fuel bill increases of all. The 2008 measure enforces a legally binding carbon emission target for 2020. But because it's much harder to cut emissions from transport and heating than electricity generation, this will mean trebling the proportion of power produced by renewables from its current 11 per cent over just six years.

The cost of this swift and radical transformation dwarfs marginal items such as the eco levy. According to the 'levy control framework' established by the Energy Bill, it means more than tripling renewable subsidies to £7.6 billion by the end of this decade. The total renewable subsidy which UK consumers will have paid via higher energy bills for the ten years to 2020 will be an almighty £46 billion.

Even this eye-watering figure is a massive underestimate. This week, the National Audit Office said bills were likely to rise above inflation for at least 17 years, with the cost of government commitments likely to be at least £700 per household. According to the energy experts Professor Gordon Hughes of Edinburgh University and Peter Atherton of Liberum Capital, the Energy Bill figure does not factor in the enormous cost of connecting wind turbines to the National Grid, nor the complicated switching mechanisms needed to deal with the fact that no turbine will actually produce power for more than a third of the time. They say the true green bill by 2020 could be more than £100 billion, with households paying around £400 more per household for electricity alone.

For voters, this will mean years of further cost-of-living misery. But for business, it may well lead to German-style bankruptcy. About two thirds of this legally mandated 'dash for wind' will be paid for by companies. Some will find it intolerable, and join previous casualties of Britain's green revolution such as aluminium smelting. Those that remain will have little choice but to pass their bills on to customers – so many other things will become more expensive, too.

This year, unique among nations, Britain introduced a tax on emitting carbon dioxide, the 'carbon price floor'. This means power generators must pay £16 for every tonne of carbon dioxide they emit. The Climate Change Committee, set up by the 2008 Act, has determined this should quadruple by 2030 – for the 2020 emissions target is only the start. The Climate Change Act already imposes still more ambitious targets for 2027 under what is termed the 'fourth carbon budget', which will see electricity generation almost entirely 'decarbonised'. According to Atherton, the cost of effecting what will amount to a revolution in the crucial industry on which all others depend will be about £300 billion – a figure very close to the NAO's. Here too the pain in store for British business is unique. No one anywhere else has enacted binding targets beyond 2020.

This is where Germany's present agony becomes instructive. The infrastructure of the most costly power ever invented, offshore wind, is well-advanced there, though in Britain it remains in its infancy. The result, as *Der Spiegel* reported recently, is that green subsidies have already 'reached levels comparable only to the Eurozone bailouts'. This year, German consumers will pay a total of €20 billion for power from wind, solar panels and biomass – of which a staggering €17 billion is subsidy.

Earlier this year, BASF decided to build a new ammonia plant in the US because of the American shale gas boom, which caused electricity costs to plummet and hence an industrial rebirth in the rustbelt states. Last Tuesday week Hariolf Kottmann, who runs BASF's Swiss competitor Clariant, said he no longer had any reason 'to invest a penny' in Germany: 'We had two or three projects planned. Now we prefer to invest in the United States.' He said the renewable levy the firm was paying for its factory in Frankfurt-Höchst had almost doubled since 2011 – making energy twice as expensive as in China and America. And yes, he mentioned those two countries in the same breath.

As German companies know, things could be about to get worse. Germany has so far exempted manufacturing companies from most of their renewable subsidies. The European Commission has launched an investigation, and may now declare that this amounts to an unlawful state subsidy. If the exemption is removed, BASF says it would expect to pay an extra €400 million a year just for Ludwigshafen – a total which will, of course, only rise. A further 300 German manufacturing companies get the exemptions. What's the point of Eurozone bailouts, if German industry, which survived the great recession so well, collapses?

Britain's Energy Intensive Users' Group, representing businesses on which 800,000 jobs depend, has pushed the government for similar exemptions. Some have been offered, though a government report last year admitted that British business will soon face the highest green costs of any of 11 major industrial countries surveyed – 50 per cent more than in Germany and nearly twice those of France. 'The industries with the heaviest reliance on electricity are also those most sensitive to foreign competition,' says the group's director, Jeremy Nicholson. 'Thousands of jobs will be lost.'

It isn't easy to disentangle the impacts of energy and climate policies. Official documents are written in a jargon that is virtually impenetrable. Worse is the sheer Panglossian dishonesty of the policies' exponents. Ed Davey's Department of Energy and Climate Change says that energy bills will be 11 per cent lower by the end of the decade, and the minister invites our applause. But the small print reveals a distinction between 'prices' and 'bills'. The price of electricity, he admits, is set to rise by at least a third because of his green policies. So why the cut in bills? Better insulation and boilers, apparently – and, one might add, lower demand, caused by rocketing prices and thicker woolly jumpers.

It isn't hard to conceive an exit from this strategy: repeal the Climate Change Act, abolish its targets, and stop the Energy Bill coming into force. We could get on with fracking and so release our colossal reserves of clean natural gas. Professor Hughes says that to retool the electricity industry to rely on modern 'combined cycle' gas plants would cost about £15 billion, with no subsidies necessary. This would be following the American example, where carbon emissions have fallen to a 20-year low because they are so much lower in gas than in coal. We could then invest some of the billions currently spent on wind on research into non-fossil energy sources such as nuclear fusion – much closer to viability than most people realise.

But the intellectual shutdown in British politics means that such ideas cannot be publicly articulated. Some cabinet members – notably George Osborne and the Environment Secretary Owen Paterson, a keen supporter of fracking – have a sense of the looming crisis. But while the coalition remains in office, they are powerless: green energy is the closest thing the Liberal Democrats have to a religion. Nor is Ed Miliband likely to tear up the Climate Change Act he authored – and anyway, it's politically useful to him to cast energy companies as national villains.

In the unlikely event that the Conservatives win an outright majority, it's far from clear that the party is capable of thinking clearly about how to avoid this catastrophe. Even Osborne ended up signing the most expensive deal in energy history. Astonishingly, the Chancellor has guaranteed to pay EDF almost double the market price for power from the nuclear plant that is to be built in Somerset, for 40 years. Why would he do that? Because the Tories have not allowed themselves to think rationally about energy for at least eight years. Even if they want to avert disaster, they don't know where to start.

Britain is sleepwalking towards the same economic calamity for which Germany is now bracing itself. Even ministers, who can see the coming disaster, lack the power

(or knowledge) to change course. They will be all too aware of the absurd truth: for all the crocodile tears about rising energy costs, all three parties have agreed upon a range of policies specifically designed to cause prices to soar – with the inevitable consequences for families and businesses. The current squabbles about energy bills are just a prelude: a far bigger, deeper and more dangerous crisis awaits.

Cultural left rules education by Kevin Donnelly

News Weekly, November 23, 2013

Forget the cultural-left bias and PC group mentality of the Australian Broadcasting Commission. When it comes to a pervasive ideological commitment to the left, nothing beats Australia's education establishment.

One day after the Coalition's victory Monash University's David Zyngier, in a piece written for *The Conversation*, bemoans the fact that the Australian people have chosen a conservative government.

Such a government, according to Zyngier, will destroy Australia's education system by imposing a neoconservative agenda involving: a back-to-basics curriculum, a funding system that favours non-government schools, a history curriculum based on a "white armband sanitised approach" and a model of education where government schools will be forced to compete.

Tony Taylor, another academic from Monash University and again posted on *The Conversation*, also fears the outcome of the election when he portrays Tony Abbott's misgivings about lack of balance in the national history curriculum as "personally-motivated, ideological interference in the history curriculum".

The change of government, argues Taylor, means that state and territory schools will be forced to teach a "triumphalist view of the past that uncritically highlights the achievements of a free market economy, Western civilisation and Christianity".

One reason why the cultural left has been so successful in controlling the education system is because the majority of Australia's professional bodies, subject associations and teacher-training academics are hostile to a conservative view of education epitomised by choice and diversity, an academic curriculum, meritocracy and traditional styles of teaching.

Extract from Kevin Donnelly, "Cultural left rules education", ESI blog_(Educational Standards Institute, Melbourne), November 9, 2013.

Karel Gott se už před 11 lety bál totalitní světovlády

Napsal uživatel AC24 Internet 25 Červenec 2012

Karel je opravdu Bůh. Před 11 lety uveřejnil v Lidových novinách rozhovor, za který se mu tehdy smáli. Dnes ho čteme se zatajeným dechem. Pár měsíců před 11. zářím 2001 pořídila redaktorka Lidových novin Jana Machalická se Zlatým Slavíkem velmi neobvyklý rozhovor. Při vši úctě k Mistrovi byla z jeho odpovědí tak překvapená, že si z něj v úvodu rozhovoru trochu dělala legraci, aby si čtenáři nemysleli, že snad bere Gottovy myšlenky vážně.

Jana Machalická tehdy psala: „Když už se Karel Gott rozhodne vyjádřit veřejně jiným způsobem než písní, stojí to rozhodně za to. Hovořit s ním o historii 20. století, o globalizaci nebo třeba o Václavu Havlovi je silný zážitek.

Matador české pop-music na chvíli odloží svůj charakteristický úsměv a vypráví například o tom, že všichni jsme jen pouhými figurkami, kterými manipulují tajemné skupiny mocných finančníků a okultistů. Muž, jenž za své poslání považuje „přivádět publikum do meditativní polohy, v níž se přenesou do fiktivního světa příjemných pocitů“, varuje, že se řítíme vstříc nové orwellovské totalitě.“

Část rozhovoru z archivních Lidových novin nyní AC24.cz uveřejňuje. Karel Gott z něj vystupuje jako člověk nadaný neobyčejnou předvídací schopností. Nepochybně za to může i skutečnost, že se zpěvák díky své popularitě už od 60. let stýkal s vlivnými lidmi na

Východě i Západě a měl tak přístup k informacím, které pro veřejnost zůstávaly nedostupné.

Chodíte k volbám?

Ano, protože volit se má, a naštěstí znám politiky, kteří jsou konkrétní a ne tajnosnubní a dokáží mě přesvědčit, aniž bych na to potřeboval čtyři roky.

Dokáží se voliči poučit ze svých omylů?

Jsem přesvědčený, že zvláště v posledních stoletích nejde o žádné omyly, naopak politika se odvíjí podle přesných scénářů, nic se neděje náhodou, i to nejhorší jako války. Vždy je o vítězích rozhodnuto dávno předtím. Stejně banky podporovaly toho, kdo je rozpoutal, a vyjednávaly s tím, kdo byl napaden. Domlouvaly se, čím budou platit, až jim budou posílat zbraně. Běh světa řídí tyto vysoké nadstátní kruhy, tzv. „ilumináti“ nebo osvícenci, a také svaté řády a lóže až po mysticko-okultní organizace.

Mohl byste to nějak upřesnit?

Jde o osoby, které tím pádem určují, kdo bude dělat politiku, a to ostatní už je jenom velké divadlo.

Není to poněkud vykonstruované? To by znamenalo, že jedinec, dokonce ani skupina nemá šanci cokoliv ovlivnit...

Dal bych několik příkladů z historie. Pět synů jednoho slavného frankfurtského bankéře si rozdělilo sféry vlivu – jeden zůstal v domě svého otce, druhý odešel do Londýna, třetí do Paříže, další do Vídně a poslední do Neapole a financovali všechny zneprátelené strany v napoleonských válkách. Posílali si zprávy o situaci na bitevním poli po poštovních holubech, protože ti byli rychlejší než kurýři. A tak jen vyvolení byli správně informováni, že u Waterloo byl Napoleon definitivně poražen. Jen oni mohli dělat výhodné finanční operace a ostatní utřeli nos.

Anebo takové vítězství proletariátu, který vedla ruská inteligence, placená nejvyššími západními finančními a průmyslovými kruhy. Zakladatel Rudé armády Lev Trockij a jeho soudruzi byli vycvičení na území Standard Oil v New Jersey a vysláni prezidentem newyorské banky Jacobem Schiffem do Petrohradu s podporou pro revoluci ve výši dvaceti milionů dolarů ve zlatě. Němečtí průmysloví magnáti a poradci císaře zase vybavili Lenina a jeho apoštoly z Curychu, aby pak Rusko muselo podepsat brestlitevský mír a oni mohli opustit východní frontu, kde měli zbytečné ztráty. Lenin byl vynikající spoluhráč a německý agent, Trockij zase špatný herec z Brooklynu, ale výborný řečník. Tihle hoši uměli všechno velmi dobře vyložit lidem a v jakékoliv době. Ovšem když se bolševismus nebo jiné „revoluce“ rozmontují, najednou spatříte lidi, kteří vypadají stejně jako Trockij a zjistíte, že jste zase za blbce.

Zažil jste vy sám někdy nečekané překvapení takového druhu?

Když jsem poprvé odjel na Západ, zmínil jsem se o našich poměrech a byl jsem kritizován, že to špatně vidím. Všichni byli levicoví, měli Che Guevaru a mleli, že je třeba myslet na většinu. Těšil jsem se do svobodného světa, že se konečně nadechnu, a místo toho jsem koukal jako blázen, kde to jsem. Chápal jsem tyto postoje v Americe v souvislosti s válkou ve Vietnamu, vždyť tam posílali umírat své kluky. Logicky proti každé akci, která se vede, vzniká protireakce. Nemohl jsem ale s nimi diskutovat, byli strašně radikální, nesmířitelní až zlí, ale poučil jsem se z toho.

V jakém smyslu byli radikální a zlí?

Oni neměli tu zkušenost a tím, že já měl příležitost poznat oba systémy, mohl jsem si věci dávat do souvislostí. Nabyl jsem přesvědčení, že komunistický systém ve východní Evropě vlastně Západu vyhovuje. A my jsme byli takové pokusné terarium. Zamezilo se velké imigraci z Východu, který si sám a ochotně tu zeď postavil.

Je podle vás velmocensky rozdělen i současný svět?

Bipolarita Západ-Východ už skončila, druhá strana byla totiž rozebraná. Vznikla stejně jako výsledek uspořádání světa po druhé světové válce, za to my nemůžeme, byli jsme diplomatickými manipulacemi odsouzeni stát se sovětským satelitem. Západ s Východem si ale nikdy neublíží, to už mně bylo jasné dávno. Tady bezvadně fungoval efekt rovnováhy a vzájemného zastrašování, to byla perfektní vojenská strategie – obě strany si vzájemně hlásily a kontrolovaly i schvalovaly každý vojenský krok, jako ten u nás v roce 1968. Studená válka tedy skončila, ale narůstá ekonomická nerovnováha mezi křesťanským a islámským světem.

Řekl jste, že na vývoj společnosti mají zásadní vliv jakési svaté řády, lóže a mysticko-okultní organizace. Co si myslíte o vlivu křesťanských církví a dalších světových náboženství?

Církev, i když se naoko zdají oslabené, a jsou jakoby cítit naftalinem, mají stále obrovský mocenský a politický potenciál. Být viděn je možná důležitější než vidět. Proto mnohé dalajlámovy cesty od střechy světa až po díry světa, proto ty nekonečné světové mise papežovy, při kterých obdivuhodně, svou a snad i boží vůlí překonává slabost danou věkem.

Nejčastější slovo, které padá při diskuzích o stavu a vývoji dnešního světa, je globalizace. Co si o tomto jevu myslíte vy?

Tady asi nebudu poslem dobrých zpráv – jak mě přátelé kdysi charakterizovali. Obávám se, že celosvětové dění směřuje k totální globalizaci, která vyústí v jednu totalitní světovládu. Časem všechny malé banky padnou – už to pomalu začíná, bankovní giganti budou fúzovat, až nakonec zůstane jediný bankovní dům, který bude všem diktovat. Vznikne jedna světová měna, která bude všechno řídit, a pak už je jen krůček k bezhotovostnímu platebnímu systému pomocí mikročipů a laserových neviditelných kódů – nejspíš je budeme mít zabudované v těle. A tím bude možné z jednoho vládního centra získat o každém informaci a každého kontrolovat. Už si na to zvykáme, vnímáme to jako samozřejmost – ta identifikační čísla jsou kreditní karty. Zatím je to velmi příjemné a i další vývoj v tomto směru nám bude připadat praktický, výhodný a hlavně pohodlný, ale časem zjistíme, že jsme se stali objektem nejenom kontroly, ale i manipulace s myšlením.

To zní poněkud jako orwellovská utopie...

Ani ne. Bojím se toho, že se nakonec naplní všechny orwellovské vize, které při svém vzniku vypadaly tak neskutečné. Napadlo mě, že možná přijde doba, třeba se jí ještě dožiji, kdy budeme nostalgicky vzpomínat na minulé totality. V každém případě, když už se tehdy nedalo dělat vůbec nic, tak si aspoň lidé mohli pro sebe nechat své myšlenky a názory.

NĚKOLIK ČRTŮ Z MLÁDÍ DOMA

I. JAKO BATOLE

Bořek Šindler

Ta moje první vzpomínka, ta úplně nejprvnější z mých nejprvnějších životních vzpomínek, to bude asi to obrovské krupobití na Horní Bečvě. Bylo to tak – naše rodina jezdila o letních prázdninách na Moravu, až za Rožnov, na Horní Bečvu k valašským gazdům, Juříčkovům. My jezdili k Juříčkovům a Štulcovi, teta se strýčkem z Prahy, hned vedle do chalupy k Solanským. A jednou, myslím tak koncem léta, přišlo na Bečvu boží dopuštění – kroupy. Bouře a kroupy. Mně byly nějak už skoro tři roky. Vidím ještě dodnes tu bílou spoušť všude kolkolem Juříčkových. Zuju si ale boty a vesele naboso hrrr do těch krup. Studilo to, ale řehtal jsem se a řehtal, a po těch kroupách šlapal. Volal jsem na mladičkou Juříčkovíc Františu, aby za mnou vyšla ven. Marně. Domácí lidé se křížovali, zapalovali nějaké svíčky – to jsem tenkrát ještě hromničky neznal – a modlili se, a já se jen smál a smál, až mě rodiče vtáhli dovnitř a zlobili se na mě. Nechápal jsem proč ta zloba. Teprve po létech jsem pochopil, co se stalo, a jaká to byla pro ten kraj strašná pohroma. Brambory pryč, oves pryč – a kromě brambor a ovsa tam na chudičkových beskydských horách moc nic nikde tehdy nerostlo. Taková pohroma a já se jen bohapustě chechtal! Tož když už Morava, tak to bylo v životě asi opravdu to nejprvnější z nejprvnějšího, co si dodnes pamatuju, to „tož“ se mi do řeči vedralo až mnohem a mnohem poslýž... Ty kroupy nosím v hlavě s sebou po světě dodnes, tak hluboko se mi do paměti zatloukly, a bude to na mou věru ta vzpomínka ze všech a ze všeho nejranější.

Pak by tu asi byl ten holič a to řvaní. Hned nějak po těch beskydských kroupách. To mě nějak dopravili k panu holičovi hned naproti od nás v Terronské ulici. Já nějak už před tou katastrofou koukával od nás z okna na takovou nějakou tu podivnou zlatou holičskou placku nad jeho krámem, vídal jsem ho tam v bělostném plášti, ale netušil jsem, čeho on se dovede dopouštět. Když mě pak jednou do té jeho mně do té chvíle nepoznané oficíny dopravili a posadili do takové té vysoké dětské židličky, jaké holiči mívají pro ty nejmenší, a mistr lazebnický vzal do ruky nůžky a chystal se

zabrat, spustil jsem já – jinak klučina nezvyklý ani pobrekávat – strašlivý a neutěšitelný řev. Řval jsem a řval bez ustání jako tur, ještě dnes jako bych to slyšel, řval jsem a řval, až mě z té židličky museli vysadit a odpravit domů do bezpečí, a teprve až doma jsem přestal křičet a lamentovat. To nebylo tak jako potom po několika desetiletích se synkem Kuldou Kuliškem v Sydney – to jsem ho jednoduše dovezl do holičství k panu Matýskovi do Croydonu, a pan Matýsek velice kulantně a se vším svým dobře známým „safraporte“ posadil chlapce na podobnou dětskou židličku, ta ale stála těsně před akváriem s rybičkami, a náš Kulda na rybičkách mohl oči nechat. Řev nebyl. Kulda držel a nevěděl ani dobře, co se mu děje, co s jeho hlavou pan Matýsek podniká... Že bych se byl já poučil? Nebo to byl prostě jen samozřejmý fortel páně Matýskův a jeho zkušenosti s těmi nejmenšími? Spíš to byl ten fortel dokonale sroubený se zkušeností... Takže mě v Praze pár let dál stríhala maminka, a já chodil kolem toho zlatého holičského plátku jen z bezpečného povzdálí...

Potom to bude asi ta opička. To bude to, to další co si pamatuju dodneška. Míval jsem dvě zamilované hračky – Opičku a Kašpara. Kašpar byl kašpar asi jen v mojí představě, protože opravdového kašpara jsem nikdy neviděl a nepoznal. Můj Kašpar? To byla taková praobyčejná hadrová loutka, oblíkaná a převlíkaná do hadrů a hadříků, ale vyhrál jsem si s kašparem jen což! Kromě Kašpara – nikoli kašpárka, nebyl to kašpárek, byl to prostě jenom Kašpar, můj milovaný Kašpar – kromě Kašpara bývala mou nejmilejší a neoblíbenější hračkou Opička. Taková sametová loutka jako na ruku, dala se na ruku navléknout, dalo se s ní pohybovat sem a tam, dalo se s ní hrát i mluvit. Dalo se s ní provádět ledasco, a denně jsem si já s Opičkou hrával. S Kašparem i s Opičkou jsem i spával; leživaly ty loutky vedle mě na postýlce když jsem se večer před spaním modlíval Andělíčku můj strážníčku – a modlíval jsem se večer co večer, já, kluk bez vyznání... Až jednou. Až jednou se přihnalo neštěstí, a byla to hotová pohroma! Opičku jsem si s sebou brávil na procházky s dědou, chodívala s námi po Dejvicích, ba i na Vyšehrad. A jednou jsem s Opičkou čekal dole u domovních vrat, když děda něco nahore zapomněl; a s opičkou si tam hraju. Děda přišel a vyrazilo se. Vyrazilo ale se bez Opičky, a s dědou jsme to zpozorovali až za hodnou chvíli. Teď honem zpátky k domu pro Opičku, ale Opička nikde. Nikde a nikde. Nikde nebyla k vidění. Opička zmizela. Někdo ji musel sebrat. Můj pláč byl k neutišení, štkal a naříkal jsem ustavičně, skoro ještě dnes se slyším. Ztratit Opičku? To prostě nešlo. A plakal jsem a plakal a plakal. Děda mi koupil opičku novou, navlas takovou, jako byla ta „stará“ – ale to už přece jenom nikdy ta první Opička nebyla. Být nemohla a nebyla. Nu ale – věřte nevěřte, tuhle druhou opičku, tu náhradní, tu se mi po mnoha a mnoha letech podařilo dopravit z Prahy sem do Sydney. Posloužila jako kamarádka i našim dětem. I teď jak tu ťukám, i teď se tu na mě tady z rohu šibalsky dívá – a je pořád jako nová, i když už to není a nikdy nemůže být Opička ta první...

Potom snad přijde ta zpropadená louže. Ani na tu louži jsem vlastně nikdy docela nezapomněl, a nikdy asi nezapomenu. Na opravdickou pravdu jsem na ni nezapomněl. Děda, otec mé matky, mi vždycky byl už od malička spíše kamarádem než dědou, a moc jsme si spolu rozuměli, moc a moc. Nikdy to v mém slovníku ale nebyl jen děda. Byl to děda, s velice dlouhým „é“. Jeho vášní bylo jezdit k nám do Dejvic od jeho rodné Vltavy z Vyšehradu elektrikou, a na okruhu Vítězného náměstí v Dejvicích bravurně z tramvaje před Verdunskou ulicí vyskakovat, a to vyskakování z tramvají potom svižně provozoval ještě i jako sedmdesátník. Děda byl prostě děda, můj děda, chlapík ražby naprosto originální. Podskalák. Děda prý se mnou jako s miminkem v peřince jezdíval tramvají, abych usnul. To byl můj děda a nebylo mu nikdy nikde jako mému jedinečnému kamarádovi, rovno. Byl to i šikula, byl to vopравdickej štramák a silák k pohledání, vychovaný řekou Vltavou u rybářských sítí, udiček a hlavně u pádel na vorech, které Podskaláci „plouli“ z Prahy až do Riesy... Tomuto našemu slzavému údolíčku dal poslední vale náš děda Kubát až k devětadevadesátce, ale až do těch let to byl chlapík... Ale tehdy za té nešťastné příhody s tou louží, to mu ještě tolik nebylo. To když jsem úmyslně a zlomyslně cápnul do té louže, to byl ještě pořád ten pravej podskalskej štramák. A cáknul jsem oběma nohama do té louže jemu na just. Na just dědovi. Já – na just svému dědovi! Cáknout do louže na just dědovi, to mi ani vůbec nijak nesešlo, a buhví co to do mě v tu chvíli vjelo, ale cáknul jsem do ní dost pádně a naschvál. A děda mi hned jednu mrsknul. Jen jsem byl z louže venku, už mi ji přišil. To mě skoro omráčilo – děda a na mě vztáhnout ruku! Jednu mi přišít! Musel jsem hned schlípnout a začal jsem

brečet – ne že mě to bolelo, ale že to přilítlo od dědy. To se stalo tenkrát, jen jednou jedinkrát, poprvé a naposled, jednou a už potom nikdy. Pamatuju si to ale dodnes. Pak jsme byli ale zase hned kamarádi až se hory zelenaly. Snad nás ta louže a to plácnutí ještě nějak víc spojilo... Děda s babičkou měli jen dvě dcery, tetu Bělu a moji maminku, Annu; chlapeček Toníček jim zemřel ještě jako capartík – a já byl dědovi vnoučkem i synkem zároveň. Viděl se ve mně. Ale to jsem plně pochopil až po letech vzpomínání, přemýšlení, a hloubání v cizině, daleko a daleko od rodných míst.

V naprosto živé paměti mám ještě i jednu další příhodu, která se mnou jako s děčkem dovedla pohnout a ze mne skoro vyrazit dech. I to se stalo v Praze, na Letné, nedaleko Hanavského pavilonu. Však je tam ten nepatrný vršíček doteď, není to tak dávno, co jsem ten kopeček znovu nostalgicky vyhledal. Teta Běla, starší sestra moji maminky, mě jako děčko prý úplně zbožňovala. Zbožňovala mě tak, že mi vymyslela nebo někde v kalendáři vystrachala i jméno – Bořek. Bořek! Nikde na světě to nedovedou vyslovit, i na Slovensku to dodnes všelijak melou a dodnes si lámou tím háčkem jazyk – ale teta Běla zřejmě prosadila v naší rodině svou. Nikdo nikdy neslyšel o nějakém svatém Bořkovi. To moji mamince nijak nevadilo, a tomu bych se celkem nedivil, ona naše maminka na světce nijak zvlášť nadržela. Jen holt měla tetička Běla už tenkrát vědět, předvídat, že většinu života budu pak já jednou trávit za hranicemi, a že Bořkem budu a mohu být jen a jen doma, kde si pak ale ani moc dlouho nepobudu. Tyhle úvahy mi tou dobou kolem toho letenského kopečku ale ještě ovšem hlavou dosud našťestí neprocházely. To mi tak mohlo nějak táhnout na čtvrtý rok, a tetě Běle se narodila holčička Bělínka. Já měl z té události ohromnou radost, a malá sestřenka Bělínka mi okamžitě jako mimino v peřince učarovala... Bělínku vozili její rodiče Štulcovi v kočárku jako kousek zlata, a já jen a jen ten kočárek s Bělínkou tlačit. Teta mně to dovolovala nerada, ale v Letenských sadech mně to někdy dovolila; co se tam může konečně s kočárkem stát? Bořček to ale přece jen dokázal provést: ten karambol. On to ani opravdový karambol nebyl, i když se jím stát dobře mohl. Byl tam v parku jen ten osudný, takový kratinký, ale poměrně příkrý kopeček. Tak dvacet stupňů svrchu to mohlo být, jak jsem to předloni za návštěvy na místě svého někdejšího přečinu od oka odhadoval. Musel jsem asi tenkrát jako mladistvý a nadšený řidič začít špekulovat, jak by to si bylo, kdyby to mohlo sjet po té cestičce tak kousínek dolů samo, a od myšlenky k činu nebylo zřejmě moc daleko. Jak jsem tak ten kočárek s Bělínkou tlačil, dotlačil jsem ho na vršek toho nepatrného svahu, a frrr s ním – už sjížděl kočárek s milého kopečku dolů sám s Bělínkou v peřince. S kopečku se rozjel, sjel po pískem posypané cestičce a zastavil se až o kus dál. Bělínka v peřince vůbec ani nepípla. Pípla ale rozduřená teta Běla, a pípla věru hlasitě, a hned na mě, co že to provádím, a měl jsem s kočárkem konec. Na pořád konec a šlus. Kočárek mi zatrhli, a bylo po parádě. Bylo prostě po ptákách. A i to nosím ale pořád s sebou po světě, ten kočárek, ten kopeček s letenským písečkem, to tetiččino rozhorlení mnou dříve nikdy nepocítené – „Bořček může přece vůbec všechno, všecičko!“ – a celou tu Letnou kolem Hanavského pavilonu jasně vidím, jen zapnout a hned to mám všechno před sebou... Sakumprásk celou cestu z Prahy pod rovník do Sydney, tak jako tu louži, tu opičku, toho holiče a to děsné krupobití. Nosím si to v uzlíčku. Vymazat se to nedá. Asi se s tím i spí.

Nezatahoval bych do toho, do těchle reminiscencí z nejranějšího dětství, vůbec ale žádné dětské psychology. Možná, že by z toho dokázali vybudovat vybroušenou studii moji pochybné a pochybené povahy, z toho jáсотu nad krupobitím by vědecky možná vykonstruovali mou cyniku, z toho holiče bázeň před neznámem, z té louže tendenci k intrikánskému vyvolávání incidentů. Z té ztráty opičky asi schopnost žalosti nad ztrátou. Z té příhody s kočárkem? Ani se nechci dohadovat. To by tedy dokázali asi ti psychologové. Mně to jen tak leží celou tu dobu v hlavě. Nijak si to zvlášť nerozebírám, jen si to všude s sebou nosím. Chtě nechtě. Latinsky by to vyšlo asi na to volens nolens. Prostě chtě nechtě.

Ještě ale přece jen utrousit slovíčko k té době. My tehdy mladí jsme už byli dětmi republiky. Narodili jsme se do československé svobody a volnost byla všude kolem nás. Doma i ve škole. Vyrůstali jsme v československé svobodě. V příkladné svobodě, sousedy nepoznané. Republika byla naše, a měli jsme ji rádi. Nic jiného jsme si ani nedovedli představit. A potom k nám ale vtrhli Němci...

(Pokračování)

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Snad vám, milí čtenáři, bude známa tahle bodrá česká prűpovídka: ne každý Čech je cecháčkem, ale každý cecháček je Čechem. Není v tom převelká síla moudrosti, byť nikoli výrazně lidové? Někdy si říkáme i Čížkové nebo Čížové. Jak kdy. Často se prostě nebereme fakt nijak vážně. A všichni dobře víme a známe, jak se my cecháčkové dovedeme nahrbit a přihrčovat, jen abychom někde kolem Bruselu nebo ve Washingtonu nešlápli vedle a někomu nedej bože nepocuchali peřičko, my neposluchové, že? Těch několik poznámek zde pronesených na tuto lehkou notu, většinou v tónině „D dur“ nemusíte brát nijak vážně, ale dozajista mi potvrdíte, že v žádném učeném jazykozpytném pojednání o tom nic moc nenaleznete. Nejde zde samozřejmě o učenost. Jen si tak kapáneček pohrajme s tím, co máme a co víme – jen si na to mrknout zblízka a uvědomit si, že to vůbec máme. Že dovedeme jmenovat pravými jmény, a jmény několika druhů.

Pro svoje nejbližší sousedy máme poměrně lichotivá, nebo v podstatě neutrálně neškodná oslovení. Zde v Austrálii jsou pro nás starousedlíci z Britanie Australčáci, Ózis, při nejhorším „čajový hlavy“. Nic moc. Bratra Slováka dovedeme celkem obdivně až oslovit jako Slovačisko, a někdy je pro nás i něžným kvítkem Slováčkem. Pravda, zaslechl jsem i nemravnou poznámku – „vybodni se na práci, ať makaj Slováci“ – a kolují i vtipy na slovenskou nevzdělanost, ale Slováci sami nás ukrutníky a utiskovatele jejich národních snah dávno přetrumfli přezviskem Čehúni. Asi jsme si to museli nějak vysloužit. Takže mezi bratry věru kór nic moc. Zato pro německé sousedy nešetříme přichylnou něhou nám vlastní – jako Němčáci, Němčouři, Skopčáci. Poněkud civilizovaněji i Vandalové. Měli bychom používat jména Prusové, ale dáváme velice často přednost Prušákům, a právě tak Bavorákům před Bavyry. Zle matičko zle, Branderburci zde – tak se nám v Čechách zachovaly vzpomínky na brandenburskou okupační armádu, nedobře hospodařící. Pro ně jsme my Češi prý někdy „bémáci“, a tudíž se z jejich úst dovede občas vydrat vzpomínka na keltské „bojehómum“. Pro zajímavost uveďme, že pro původem keltským Skotům byl pro anglosaské přistěhovalce atraktivní název „Sassoon“, ne nepodobný našemu Sasík Pro Mařary kupodivu nemáme nic tak lichotivého nebo pochlebného, něco co by se třeba vyrovnalo jejich označení Slováka – Toth nem ember, Slováček není člověk, snad již dávno a dávno Huny před staletími z asijských stepí importovaná moudrost pro obyvatele Velké Moravy a později i „Horních Uher“. Ani na účet sousedů Poláků vlastně netrousíme národnostní úšklebky, i když bych se vsadil, že kolem Těšína, Bohumína a Karviné toho budou vědět a dovedou povědět o Polácích jen což. Jen si vzpomínám z dětských dob, vlastně z dob německého vpádu do Polska, na někdejší slovníkové hříčky Pražáků, že polsky se řekne tank: kaktus pochodový, německá armáda: cirkus plechový, černá káva byla: tma v grnku a vojenský rozkaz: „Zákryt“ zněl stroze: „Prosze pana pan za pana že by pan neviděl pana.“ Poláci prý mají tendenci vysmívat se českým snahám používat pro všechno jen slova česká a neříkat například polévce „suppa“ a bramborám „kartofle“. Poláčků máme ovšem dost, jen ale v telefonních seznamech, a chutného poláka bylo kdysi lze zakoupit v Praze u kdejakého uzenáře.

Je celkem pozoruhodné, že si Češi za ta dlouhá staletí nevymysleli pro sousedy Rakušany nic původnějšího než Austrijáci – a napadlo vás někdy, z čeho si čeština odvodila ten název „Rakousko“? Že by opravdu jen proto, aby mohli mezi skalami s gustem volat „jak je ti Rakousko?“ a doléhala pak k nim za první světové války ozvěna „ouzkol“?... Rusové jsou dnes pro Čechy jako oběti jejich nedávného invazního režimu prostě Rusáci nebo Ivani, výjimečně s úsměchem i báťuškové, i když to kdysi bývali Rusáčci, ba někdy dokonce i molodci. Málokdy se už dnes vyskytne obdivně Rusačisko. Čeština není skoupá ani na názviska příslušníků geograficky vzdálenějších národů. Máme Anglány, Talijány – a právě tak jako bylo lze kdysi u uzenáře obdržet poláka, dostal se v Praze i taliján. Máme, mívali jsme mezi sebou i Španěláky, leč jen jako české republikánské obránce ve španělské občanské válce. Vyskytuje se z druhé strany globu i Japončik a jeho hlavní město Tokio v posměšné podobě „Samajama“, jsou Škoti a Škoťáci, a čeští starousedlíci ve Švýcarsku nazývali za mého pobytu tam místní obyvatele jako Švýcaráky, nikoli jako Švýcary – celkem neutrálně. Řekneme-li Francouzík, Francouze trochu urážíme. To platí i o Amerikánu místo Američanovi. Může to být ovšem i obdivuhodný Amík. Pro

jakous takous úplnost dodejme, že naše řeč dosud nehostí žádná přezvíska pro Litevce, Řeky, Uzbeky, Mongoly, Lotyšy, Estonce, Chorvaty, Slovince a mnohé další zástupce nám zřejmě v podstatě lhostejných národů. Jen snad objektivně dodat že černochům se dost nevybíravě říkávalo „černý huby“ a za starších dob byl na poutích i „Turek vod vokurek“, v učebnicích našich prarodičů se psávalo ostražitě o Turčinech – ba bylo po pražských ulicích lze spatřit i proslulé „braťky“, Bosňáky s jakýmisi miniobchůdečky vyloženými na bříše a ponoukajícími pány opatřit si včas vybavení pro všechny případy a zejména pro ty občasné šťastlivější náhody a hodinové mimomanželské eskapády.

Náš český jazyk se samozřejmě i v ohledu pojmenování příslušníků měst, krajů a národů umí pochlubit zcela domácími rozličnostmi. Začněme s Prahou. V Praze žijí Pražané, ale do křivoklátských lesů jezdí pohazovat odpadky a papíry Pražáci. Ve Vídni se pohybují především Vídeňané, leč pro neušlechtilé jazyky Čechů jsou to prostě Vídeňáci, a v Rakousku Rakušáci, ne Rakušané. Ne Ostravané – Ostraváci to jsou. Plzeňáci, jen knižně Plzeňané. V Plzni po plzeňsku i Plzeňáci, Doudleběáci, Pražáci. Dejvičáci/Dejvičané. Smíchováci/Smíchované. Žižkováci/Žižkované. Zbraslaváci/Zbraslavané. Brňáci/Brňané. Příbramáci – a těm neseme buchty v ranci – v knihách Příbramané. Bratislaváci/Bratislavané. A tak dále, a tak dále. Pozor ale nikdy Slováci/Slované! To nesedí – prostě to nepasuje. Srb/Srbák – avšak Srbák už nám zní dost hanlivě. Uprchlícká čeština často používala pojmenování Taloš a Jugoš... To není ale ještě všeho konec. Nemůže ani být – kde by nám zůstaly trčet Pražanky, Brňanky, Ostravanky, Rakušanky, Angličanky, Rusky, Slovenky, Francouzsky a další krásky všeho míru? Zajisté jste si povšimnuli – jak si proboha nepovšimnout! – zajisté jste náležitě zaznamenali a oceňujete v této souvislosti dvě věci. Za prvé, že se čeština opravdu může vytasit třeba hned před angličtinou ženským rodem těch všech pojmenování. Nejen to. Stojí i za další ocenění, že v ženském rodě se nevyskytuje ten dvojitý tvar. Pražanka je jen a jen Pražanka, Brňanka jen a pouze Brňanka. Rakušanka zůstává vždy Rakušankou – podvojnost naše ženy jednoduše neuznávají, a čeština ji netrpí. Jaksi v závorce musím jen dodat, že pro Němku máme přece jen i tvar Němkyně. To už zní dost nevraživě, a lze to psát i s malým“n“ - ale nevystavujme se zde výtkám, že Brunhildy (podívejme!) tu urážíme ponižováním a přirovnáváním k nižším tvorům. So there!

Pozoruji, nemohu nepozorovat, že i dnes se vaše české hrudi dmou jazykovou pýchou. Pýchou z jazykového češství. Však mají proč a sluší jim to. Máme být nač hrdi – naše řeč je nevyčerpatelnou studnicí živé vody. Važme si toho, přátelé, važme a plesejme!

China “to rent five per cent of Ukraine” www.NewsWeekly.com.au

Ukraine has agreed a deal with a Chinese firm to lease five per cent of its land to feed China's burgeoning and increasingly demanding population, it has been reported.

It would be the biggest so called "land grab" agreement, where one country leases or sells land to another, in a trend that has been compared to the 19th-century "scramble for Africa", but which is now spreading to the vast and fertile plains of eastern Europe.

Under the 50-year plan, China would eventually control three million hectares, an area equivalent to Belgium or Massachusetts, which represents nine per cent of Ukraine's arable land. Initially 100,000 hectares would be leased.

The farmland in the eastern Dnipropetrovsk region would be cultivated principally for growing crops and raising pigs. The produce will be sold at preferential prices to Chinese state-owned conglomerates, said the Xinjiang Production and Construction Corp (XPCC), a quasi-military organisation also known as Bingtuan.

The XPCC deal would make Ukraine China's largest overseas farming centre.

Extract from Alex Spillius, The Telegraph (UK), September 24, 2013.

A Room Full of Eco-Idiots

Tony Thomas The Daily Telegraph December 19, 2013

Reverse evolution of climate fanatics/Artwork: John Tiedemann Daily Telegraph

IT must be a tipping point in the climate debate when a senior Shell executive notices something odd about the green activists with whom he has been consorting.

David Hone, Shell UK's Melbourne-born "senior climate change adviser", went to an academic conference on "radical emission reduction strategies" in London on December 10-11.

He concluded that he had fallen among eco-idiots wanting to re-mould society from the ground up.

Hone, also a director of the Emissions Trading Association, has a background in oil-and shipping-trade markets. One explanation for his blog outburst could be that he was still in shock from the collapse of carbon pricing and trading schemes at the Warsaw IPCC conference. Hone wrote: "This was a room of catastrophists (as in "catastrophic global warming"), with the prevailing view, at least to my ears, that the issue could only be addressed by the complete transformation of the global energy and political systems, with the latter moving to one of state control and regulated consumerism. There would be no room for "ruthless individualism" in such a world. The posters that dotted the lecture theatre lobby area covered topics as diverse as vegan diets to an eventual return to low technology hunter-gatherer societies. Much to my surprise I was not really at an emission reduction conference (despite the label saying I was), but a political ideology conference."

The conference, sadly, was no less unhinged than the UK government's legally mandated goal to cut CO₂ emissions by at least 80 per cent below 1990 levels by

2050. Stand by, hardy Britons, for brown and black-outs. Australian national targets are 5 per cent emission cuts by 2020, compared with 2000 levels.

UK climate blogger Andrew Montford noted: "Hone's sudden realisation that many of his fellow-travellers in the environmental movement are completely round the twist is rather comical and you can't help but wonder where he has been in the last 20 years."

At this loopy conference, Australia's ideas on climate catastrophism were well represented. One weblink paper was from Laurence Delina and Dr. Mark Diesendorf, of the Institute of Environmental Studies, University of NSW. The title? "Is wartime mobilisation a suitable policy model for rapid national climate mitigation?" No wonder Shell's Hone felt trapped in a madhouse!

Our two experts in war-time mobilisations wrote: "Climate activists assert that rapid mitigation is feasible, invoking the scale and scope of wartime mobilisation strategies. This paper draws upon historical accounts of social, technological and economic restructurings in several countries during World War II in order to investigate potential applications of wartime experience to radical, rigorous and rapid climate mitigation strategies... We find that, while wartime experience suggests some potential strategies for rapid climate mitigation in the areas of finance and labour, it also has severe limitations, resulting from its lack of democratic processes. Furthermore, since restructuring the existing socio-economic system to mitigate climate change is more complex than fighting a war and since the threat of climate change is less obvious to non-scientists, it is unlikely the public will be unified in support of such executive action..."

Yep, that could be right.

Another participant was Professor John Wiseman, of Melbourne University's Sustainable Society Institute, whose weblink talk was titled "Winning the climate war: removing political roadblocks to radical emissions reductions".

I particularly enjoyed a portrait of Professor Wiseman at an Australian conference last October, shown alongside a slide projection quoting excitable green activist Miriam Lyons: "The highest priority action for achieving a rapid transition to a just health and resilient post-carbon future is to sculpt visions of the future that are beautiful, and lifelike enough to fall in love with." (Needless to say, Ms. Lyons is a regular guest on Radio National's Drive and Outsiders programs, along with ABC-TV's Q&A and The Drum).

Among Wiseman's authorships is "Hope, Despair and Transformation: Climate Change and the Promotion of Mental Health and Wellbeing". Hopefully the absence of global warming since 1997 has restored to sanity the victims of climate scare campaigns.

Another Aussie was Dr. Jane O'Sullivan, of the University of Queensland, whose topic was, "Reducing emissions through family planning and women's empowerment." A gung-ho person on carbon taxes, Dr. O'Sullivan shows symptoms of Life of Brian's People's Front of Judea divisiveness, being "frustrated by the tangled web of misconceptions and the determination of environmental activists to regard any criticism of the cap-and-trade proposal as climate change denial."

However, our Aussie presenters seem conservative compared to the Poms.

Typical of the green contingent was Pete Brace, an IT nerd and seven-year careerist in computer games, who wound up three years ago in a community called Tinkers Bubble which prohibits fossil fuels. His ambition is zero emissions plus a high quality of life. The whole show, including David Hone's epiphany, would be funny – except that taxpayers, including Australia's, must have funded 90 per cent of it.

Tony Thomas is a writer for Quadrant, where this piece first appeared.

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ 2014 ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Greenpeace Uses Depressed Santa to Claim ‘North Pole is Melting’

Paul Joseph Watson Prison Planet.com 16/12/2013

Arctic ice has actually increased 29 per cent since last summer

Greenpeace is running ads in major transportation hubs around the world featuring an image of a depressed Santa Claus alongside the words, “The North Pole is melting. You’d better believe it.”

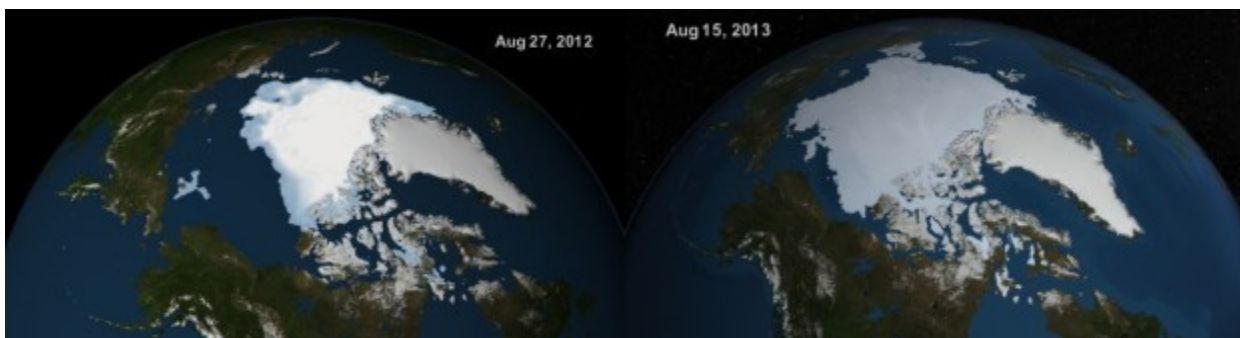
The photo above, taken at a London underground station, encourages people to donate £3 to the charity, “To help save the Arctic and get a message from Santa.”

However, just like Father Christmas, the claim that the North Pole is melting is a complete myth.

From summer 2012 to summer 2013, the Arctic ice sheet increased by an area of 533,000 square miles, a rise of 29 per cent.

NASA imagery released earlier this year illustrated how, at the height of summer, an ice sheet more than half the size of Europe stretched from Canada to Russia.

This followed claims by scientists back in 2007, reported by the BBC, that the Arctic would be “ice free” by the summer of 2013.

Arctic ice increased 29% from summer 2012 to 2013 (Image: NASA).

The slogan, “The North Pole is melting. You’d better believe it,” seems almost like a threat. Enforced belief in such a premise is apparently necessary because the actual facts suggest the opposite is true.

This is yet another example of how the global warming alarmist camp is forced to rely on propaganda designed to manipulate people on an emotional level, where contrived perception takes precedence over reality.

Multiculturalism Fails in France - Civil War Predicted

www.globalcomment.net

France has some 751 no-go zones. The French government labels them "sensitive urban zones". But the truth is: they are dangerous to whites and non-Muslims who enter. Some of the no-go zones function like micro-states, and are governed by sharia law.

A leading French intellectual says it means where the police don't go, the firemen don't go and even the doctors and ambulances don't go, except if they have no other choice. He says that these parts of France are in the hands of drug traffickers, gangs and Imams.

Muslims block the streets illegally for Friday prayers

Muslim riots in France

Something is Wrong

Elizabeth Krantz

(Threats to the West *www.globalcomment.net*)

Francis Fukuama famously declared the end of history in his eponymous book. I disagree with his thesis. I believe that the confluences of seismic events taking place now may well be the tipping point of history.

We are witnessing the greatest transfer of wealth in history as the Western world is being bled dry by the oil crisis. The world consumes around 90 million barrels of oil per day. At US\$110 a barrel, this amounts to daily transfer of \$9.9 billion. At a conservative estimate, 60% or \$6 billion is extracted from Western countries daily or \$2.1 trillion annually. The wealth from the production of oil flows to countries that are in most cases unfriendly to the West or are avowed enemies of the West.

Saudi Arabia extracts \$1.1 billion daily for its 10 million barrels. Much of this money is recycled by Saudi Arabia in building Madrassas, the breeding ground of Jihadis, in places like Pakistan and Indonesia, and in building mosques and Islamic schools in Western countries.

At the same time, Western countries that have succumbed to the climate change hysteria are volunteering to shackle their economies to catastrophic costs of combating climate change.

Two of the most implacable enemies of the West, Al Qaeda and the Taliban, are bent on destroying the West by swamping it with drugs. Last year the Taliban masterminded the shipment of 9,300 tonnes of heroin out of Afghanistan, most of it destined for Western countries.